

บทบาทสมมติและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ในบริบทของโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี

ROLE PLAYS AND GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS
IN A PRIMARY SCHOOL CONTEXT IN PATHUM THANI PROVINCE

โดย

มณีกานต์ สิริพัชรสกุล

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระบบสองภาษา
คณะศึกษาศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2557

**ROLE PLAYS AND GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS
IN A PRIMARY SCHOOL CONTEXT IN PATHUM THANI PROVINCE**

BY

MANEIKAN SIRIPATCHARASAKUL

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT

OF THE REQUIREMENTS FOR

THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION IN BILINGUAL EDUCATION

FACULTY OF EDUCATION

GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY

2014

วิทยานิพนธ์เรื่อง

บทบาทสมมติและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ในบริบทของโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี

โดย

มณีกานต์ สิริพัชรสกุล

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาาระบบสองภาษา

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2557

ผศ.ดร.ประกาศิต สิทธีชิดกุล
ประธานกรรมการสอบ

ดร.มณีเพ็ญ อภิบาลศรี
กรรมการ

ผศ.ดร.อุบล สรรพชัยพงษ์
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

19 ธันวาคม 2557

Thesis entitled

**ROLE PLAYS AND GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS IN
A PRIMARY SCHOOL CONTEXT IN PATHUM THANI PROVINCE**

by

MANEEKAN SIRIPATCHARASAKUL

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Education in Bilingual Education

Rangsit University
Academic Year 2014

Asst. Prof. Pragasit Sitthitikul, Ph.D.
Examination Committee Chairperson

Maneepon Apibalsri, Ph.D.
Member

Asst. Prof. Ubon Sanpatchayapong, D.Ed.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plt.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

December 19, 2014

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและใส่ใจของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล สรรพชัยพงษ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต สิทธิชิตกุล ประธาน กรรมการ และ ดร.มณีเพ็ญ อภิบาลศรี กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์สุชาดา นิมมานนิตย์ ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางการ ปรับปรุงและแก้ไขวิทยานิพนธ์ตลอดมา กระทั่งทำให้ผู้วิจัยสามารถทำงานได้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร โรงเรียนและคณะครู ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ของ โรงเรียนที่ผู้วิจัยทำงานนี้ ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณบิดาและมารดา ที่ได้ให้ชีวิตและการศึกษาอย่างเต็มกำลังแก่ผู้วิจัย และด้วยกำลังใจจากเพื่อนร่วมงาน เพื่อนนักศึกษาปริญญาโท สาขาการศึกษาาระบบสองภาษา และ เพื่อนๆ ทุกคนที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือด้านต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยประสบผลสำเร็จ ในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอยกคุณความดีทั้งหมดให้แก่ บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการศึกษาต่างๆ ให้ผู้วิจัยมา ตราบเท่าทุกวันนี้

มณีกานต์ สิริพัชรสกุล

ผู้วิจัย

5508770 : สาขาวิชาเอก: การศึกษาระบบสองภาษา; ศษ.ม. (การศึกษาระบบสองภาษา)

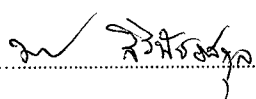
คำสำคัญ : บทบาทสมมติ, การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

มณีนี กานต์ สิริพัชรสกุล: บทบาทสมมติและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในบริบทของโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี (ROLE PLAYS AND GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS IN A PRIMARY SCHOOL CONTEXT IN PATHUM THANI PROVINCE) อาจารย์ที่ปรึกษา: ผศ. ดร. อุบล สรรพพัชญพงษ์, 123 หน้า.

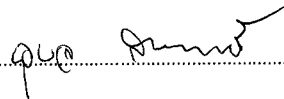
การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและ (2) ศึกษาประสิทธิผลของการพูดภาษาอังกฤษ โดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 40 คน ได้มาโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ก) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ข) แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ค) แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ง) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ จ) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน และ ฉ) บันทึกหลังการเรียนสอนของครู สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพราะมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น นักเรียนกล้าแสดงออก รวมทั้งสนุกกับแสดงบทบาทสมมติในระหว่างการเรียนและ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ลายมือชื่อนักศึกษา

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

5508770 : MAJOR: BILINGUAL EDUCATION; M. Ed. (BILINGUAL EDUCATION)

KEY WORDS : ROLE PLAYS, GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS

MANEEKAN SIRIPATCHARASAKUL: ROLE PLAYS AND GRADE FIVE STUDENTS' ENGLISH SPEAKING SKILLS IN A PRIMARY SCHOOL CONTEXT IN PATHUM THANI PROVINCE. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. UBON SANPATCHAYAPONG, D. Ed., 123 p.

This study is a mixed method between qualitative and quantitative research methodologies. It aims to (1) develop Grade 5 students' English speaking skills via the implementation of role-play activities into the teaching and learning of this group and (2) to study students' learning progress in English speaking skills based on the pre and post-tests employed in the teaching of English to 40 students in Grade 5/1 during the first term of 2014 academic year. Participants are selected by means of 'cluster sampling'. The instruments consist of: a) 5 role-plays activities, b) a set of questionnaire, c) a behavioral assessment of spoken English, d) indirect tests of English speaking before and after the application of role-plays, e) rubric of student role-plays, and f) teacher's notes after class. Statistics used in data analysis include percentage, standard deviation, and T-Test.

Findings of this study reveal: 1) students' English speaking skills improved as they had more opportunities to talk in English. They were brave enough to speak it in front of many other students, and they enjoyed doing role plays, and 2) students' score in English speaking skills tests increased after learning through role plays.

Student's Signature

Manee Kan Siripatcharasakul

Thesis Advisor's Signature

Ubon Sanpatchayapong

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ฉ
บทที่ 1	
บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.3 คำถามการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	6
1.5 นิยามศัพท์	7
บทที่ 2	
ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	8
2.1.1 หลักการสอนทักษะการพูด	8
2.1.2 กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	10
2.1.3 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	11
2.2 การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	11
2.2.1 ความหมายของบทบาทสมมติ	11
2.2.2 รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ	13
2.2.3 ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ	15
2.2.4 การนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน	16
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3	ระเบียบวิธีการวิจัย 26
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	27
3.1.1 ประชากร	27
3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง	27
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	28
3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	28
3.3 ระยะเวลาในการทำวิจัย	40
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	40
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	41
บทที่ 4	ผลการวิจัย 43
4.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	43
4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอื่นๆ	44
4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนนักเรียนรายแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 5	50
4.4 ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของการสอน ภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ	53
บทที่ 5	สรุปผลและข้อเสนอแนะ 56
5.1 สรุปผลการวิจัย	57
5.1.1 บทบาทสมมติกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5	57
5.1.2 การพูดภาษาอังกฤษกับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	57
5.1.3 บทบาทสมมติและการสร้างบรรยากาศที่จูงใจในการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.2 ข้อเสนอแนะ	58
5.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้	58
5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	59
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก	67
ภาคผนวก ก แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ	68
ภาคผนวก ข แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง	106
ภาคผนวก ค แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน	110
ภาคผนวก ง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ	116
ภาคผนวก จ แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน	121
ประวัติผู้วิจัย	123

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงข้อมูลในการตอบคำถามการวิจัย	28
3.2 แสดงเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของแบบสอบถาม	31
3.3 แสดงระดับและความสามารถในการใช้ภาษาโดยอ้างอิงจากกรอบอ้างอิง CEFR (The Common European Framework of Reference for Languages)	32
3.4 แสดงระดับนักเรียน ระดับความสามารถทางภาษาโดยเทียบเคียงตามกรอบ CEFR	33
3.5 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การแนะนำตัวเอง (Self-Introduction)	34
3.6 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person)	35
3.7 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)	36
3.8 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การถามราคา (Asking about Prices)	37
3.9 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การถามทาง (Asking for Direction)	38
3.10 แสดงรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย	40

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
4.1	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	44
4.2	แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละระหว่างเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	46
4.3	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามช่วงอายุ	47
4.4	แสดงรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองนักเรียน	47
4.5	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	48
4.6	แสดงค่าเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	49
4.7	แสดงคะแนนการประเมินระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้	50
4.8	แสดงค่าสถิติ t-Test ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ	54

สารบัญรูป

รูปที่

หน้า

4.1 กราฟแสดงการเปรียบเทียบเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

45

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของคนทั่วโลกมากขึ้น เนื่องจากการใช้ภาษาอังกฤษมิได้ขึ้นอยู่กับเพียงคนที่เป็นเจ้าของภาษาหรือในประเทศของเจ้าของภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วไปในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ Graddol (<http://www.britishcouncil.org>, 1 ตุลาคม 2557) กล่าวถึงแนวโน้มของภาษาอังกฤษในอนาคตอีก 10 – 15 ปีข้างหน้าว่า จำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษทั่วโลกจะขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนถึง 2,000 ล้านคน เพราะปัจจัยสำคัญ 2 ประการคือ ประการแรก ความเจริญทางด้านเทคโนโลยี ที่ทำให้ผู้คนติดต่อกันได้สะดวกมากขึ้น คนทั่วไปย่อมรับกันว่ายุคที่ข่าวสารเข้าถึงคนทั่วโลกเป็น “ยุคโลกาภิวัตน์” ซึ่งมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมอย่างรวดเร็ว การศึกษาไทยในยุคโลกาภิวัตน์ จึงเป็นการศึกษาที่เปิดกว้าง สามารถเรียนรู้ได้ทุกมุมโลก โดยใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ การเรียนรู้ในยุคใหม่จึงเป็นการเรียนรู้ที่ตื่นตัวตลอดเวลา ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (นฤมล รอดเนียม, <http://www.l3nr.org>, 8 เมษายน 2557)

ประการที่สอง ประชาคมอาเซียน ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ และตามกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 บัญญัติว่า “The Working Language of ASEAN shall be English” “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” จากความหมายของกฎบัตรอาเซียนดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในอนาคตได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ภาษาอังกฤษจะเป็นสื่อกลางในการติดต่อกับบุคคลอื่นที่มีความแตกต่างกันทั้งภาษา และวัฒนธรรม และเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียนคู่กับภาษาที่หนึ่งคือภาษาประจำชาติของแต่ละประเทศ เมื่ออาเซียนกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “Working Language” คือ ภาษาที่ใช้ในการทำงาน ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน หรือมีความเกี่ยวข้องกับอาเซียน โอกาสในการเดินทางติดต่อกับประเทศสมาชิก

อาเซียน การศึกษาคุณภาพ แลกเปลี่ยนเรียนรู้สำหรับทุกคนจะมีมากขึ้นสำหรับผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, <http://www.englishexpress.ac.th>, 20 ธันวาคม 2556)

ในบริบทของระบบการศึกษาไทยได้ให้โอกาสทางการศึกษาแก่ทุกคนด้วยความเสมอภาคกัน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 2 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, <http://www.ratchakitcha.soc.go.th>, 2 ตุลาคม 2557) ซึ่งหมายความว่าทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกันตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษาตอนต้น โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งแนวทางในการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 มาตรา 22 บัญญัติว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, <http://www.ratchakitcha.soc.go.th>, 2 ตุลาคม 2557)

ตามบริบทของระบบการศึกษาไทยตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับปัจจัยสำคัญที่ทำให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทในสังคมทั่วโลกนั้น ประเทศไทยเห็นความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษ และดำเนินการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยมอบโอกาสทางการศึกษาให้กับทุกคนอย่างเสมอภาค จึงนำหลักสูตร English Program หรือหลักสูตรสองภาษา ซึ่งมีชื่อเป็นทางการว่า “โครงการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ” โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการเรียนการสอนเป็นหลัก ซึ่งในต่างประเทศมีมานานแล้ว เรียกว่า การศึกษาระบบสองภาษา โดยนำมาใช้สอนกับโรงเรียนนาร่องซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน จำนวน 3 แห่ง คือ โรงเรียนสาธิตสาธิตเอกตรา โรงเรียนอุดมศึกษา และโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน และต่อมาโรงเรียนรัฐบาลได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรดังกล่าว โดยมีโรงเรียนโยธินบูรณะและโรงเรียนมกุฎเมืองราชวิทยาลัยเป็นโรงเรียนนาร่องของรัฐบาล (วุฒิชัย เนียมเทศ, 2555: 3-4)

ปัจจุบันถึงแม้จะมีโรงเรียนจำนวนมาก (เช่น โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต โรงเรียนธัญบุรีและโรงเรียนประถมศึกษาธรรมศาสตร์) ที่นำหลักสูตร English Program เข้ามาใช้แต่ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนก็ยังคงมีอยู่ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ

(พนิดา สงวนเสวีวานิช, <http://www.matichon.co.th>, 10 กันยายน 2556) ประการแรกความไม่เข้าใจหลักการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งการจะนำไปใช้ได้จริงนั้น ต้องเข้าใจบริบทของวัฒนธรรมทางภาษา ประการที่สอง ค่านิยมของสังคม ที่ให้ความสำคัญกับสถานะมากกว่าความสามารถ จึงเรียนเพื่อให้สอบผ่าน หรือ ได้ใบปริญญา เพื่อเป็นใบเบิกทางสู่การมีหน้าที่การงานที่ดี แต่ไม่ได้เรียนเพื่อการเรียนรู้ ประการสุดท้าย การขาดความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมและการใช้ภาษาให้ถูกต้องทางวัฒนธรรมแม้ประโยชน์จะถูกแต่ใช้ผิดกับวัฒนธรรมทางภาษาของประเทศนั้น การสื่อสารก็ไม่สัมฤทธิ์ผล

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย แม้จะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่กลับไม่ได้ผล ซึ่งการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจะสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย (ชนกฤต ถาวรรัฐ, 2550: 78-90) โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านนักเรียน ปัญหาโดยรวมเกิดจากทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน ความถนัดทางการเรียนซึ่งแต่ละคนมีความถนัดไม่เหมือนกัน และแรงจูงใจในการเรียน หากนักเรียนมีเป้าหมายที่จะศึกษาต่อต่างประเทศอาจมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน ด้านผู้สอน ทัศนคติของผู้สอน จิตวิทยาของผู้สอน ความเอาใจใส่นักเรียน วิธีการสอนหรือเทคนิคการสอนของผู้สอนที่นำกิจกรรมมาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ อาจเป็นการเล่นเกม กิจกรรมบทบาทสมมติ การเล่านิทาน รวมถึงการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีความสุขสนุกสนาน และด้านครอบครัว ระดับความรู้ของผู้ปกครองและการให้การสนับสนุนจากผู้ปกครอง ทั้งสามด้านนี้ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสิ้น

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งคือ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำทักษะทั้ง 4 ด้านไปใช้ได้ เกิดประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสนในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย การจัดการเรียนการสอนจึงควรเน้นให้นักเรียนมีโอกาสดู อภิปราย และอธิบาย เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา คำศัพท์ โครงสร้างและการออกเสียง ให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกคิด ฝึกพูด และแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียมกัน (ปีลันธนา ลักษณะหุต, 2554: 63-71)

เป้าหมายโดยทั่วไปของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นไปที่ความสามารถในการสื่อสารและความกระตือรือร้นของนักเรียนในการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน (Oscarson, 2013: 3) ผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการเตรียมความพร้อมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนในการรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี

พุทธศักราช 2558 และจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของชนกฤต ถาวรรัฐ และผลงานวิจัยของ ปิลาธนา ลักขณะหุด เมื่อเปรียบเทียบกับ การจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนพบว่า นักเรียนไม่สามารถพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้ประโยคง่ายๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งขาดความสนใจ และไม่ตื่นตัวใน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งหากเหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ เมื่อประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ประชาคม อาเซียนในปีพุทธศักราช 2558 อาจส่งผลเสียต่ออนาคตของเด็กไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านการประกอบ อาชีพหรือความก้าวหน้าด้านการศึกษา อีกทั้งอาจเกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนในการสื่อสาร เนื่องจากขาดทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการเรียนการสอนและวิธีการสอนที่สร้าง บรรยากาศในชั้นเรียนให้นักเรียนเกิดความตื่นตัวในการเรียนรู้ เน้นให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรม และได้มีโอกาสในการฝึกพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อต้องการเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน จนพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ตรงตามจุดประสงค์ใน การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาผลงานวิจัยที่ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา และมีธยมศึกษา พบว่า การใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อเสริม ทักษะหรือพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้แก่ นักเรียน (วิรงรอง เทพสุริยวงศ์, 2547: 44-46) ทำให้นักเรียนเกิดความตื่นตัว รู้สึกท้าทาย และมีความกระตือรือร้นใน การแสดงบทบาทที่ตนได้รับ เป็นการเสริมสร้างความมั่นใจและความกล้าแสดงออกให้แก่ นักเรียน อีกทั้งทำให้นักเรียนได้ฝึกภาษาขณะทำกิจกรรมจนเกิดความเคยชิน เสริมสร้างบรรยากาศใน ห้องเรียนให้เกิดความสนุกสนาน และผ่อนคลาย ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ กับครู หรือเพื่อนๆ มากขึ้น (เกศสุดา ปงลังกา, 2550: 39-41) ทำให้ผู้วิจัยสนใจและเลือกใช้บทบาท สมมติในการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากเห็นว่า การเสริมทักษะการ พูดภาษาอังกฤษควรเริ่มตั้งแต่เด็กที่มีอายุน้อย เช่น ในระดับประถมศึกษา เพราะเด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ ง่ายและเร็วกว่าผู้ใหญ่ (Graddol, <http://www.britishcouncil.org>, 1 ตุลาคม 2557) และจากงานวิจัยใน ประเทศตะวันตกพบว่า ช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ 10 ขวบปีแรก (นวลอนงค์ บุญจรรยาศิลป์, <http://www.drlek.com>, 26 กันยายน 2556) ซึ่งนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เป็นระดับชั้นที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว เนื่องจากได้ศึกษาภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และในปีการศึกษาหน้า จะมีการเปิดประชาคมอาเซียน ดังนั้น จึงเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อรองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ได้อย่างมั่นใจ อีกทั้งนักเรียนในระดับชั้นนี้ เป็นช่วงวัยที่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ และต้องการความสำเร็จจากการทำงานสูง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี Psychosexual Developmental Stage ของ Sigmund Freud (ธิดารัตน์ เลิศวิทยากุล, <http://thidaratana.blogspot.com>, 18 ตุลาคม 2556) ที่กล่าวว่า เด็กที่มีอายุอยู่ในช่วง 6 – 12 ปี จะมุ่งความสนใจไปที่พัฒนาการด้านสังคมและด้านสติปัญญา เป็นวัยที่พร้อมจะเรียนรู้ และพัฒนาทักษะต่างๆ มีเหตุผล รู้ผิดชอบชั่วดี สนใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว เรียนรู้ที่จะมีค่านิยม ทักษะคิด ต้องการเตรียมพร้อมที่จะปรับตัวและเตรียมตัวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ต่อไป ผู้วิจัยจึงคิดว่า การใช้บทบาทสมมติในการเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นระดับชั้นที่มีความเหมาะสม และจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความตื่นตัว สนใจการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและประสพผลสำเร็จในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นก้าวที่มีความสำคัญในการปูพื้นฐานเพื่อก้าวเข้าสู่การศึกษาระดับสูงต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

1.2.2 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3 คำถามการวิจัย

1.3.1 นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่จากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพโดยครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 80 คน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 40 คน โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ทั้งนี้ เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการสอน

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการกำหนดสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้วิจัยจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีการสอดแทรกวัฒนธรรมของการพูดในแต่ละสถานการณ์ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ได้แก่

- 1) การแนะนำตัว (Self-Introduction)
- 2) การแนะนำบุคคลใบบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person)
- 3) การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)
- 4) การถามราคา (Asking about Prices)
- 5) การถามทาง (Asking for Direction)

1.4.4 สถานที่

โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี

1.4.5 ระยะเวลา

1 ภาคการศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 (ดูรายละเอียดในตารางที่ 3.10)

1.5 นิยามศัพท์

การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดให้ ได้แก่ การแนะนำตัว (Self-Introduction) การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person) การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone) การถามราคา (Asking about Prices) การถามทาง (Asking for Direction) ทั้งนี้ ความสามารถในการพูดวัดได้จากแบบประเมินพฤติกรรมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

บทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษที่ครูเป็นผู้กำหนดสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนแสดงตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริง โดยให้นักเรียนแสดงออกด้านความคิด ความรู้สึก ตามบทบาทที่ตนได้รับ ผ่านการพูดภาษาอังกฤษ พร้อมแสดงท่าทางประกอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่สอดคล้องกับเนื้อหาในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเป็นเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

นักเรียน หมายถึง กลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 40 คน

โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ในจังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 เปิดสอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การนำเสนอผลการศึกษา วิเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอหัวข้อหลักของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 3 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักการสอนทักษะการพูด กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประเด็นต่อมาคือการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมความหมายของบทบาทสมมติ รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ และการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน และประเด็นสุดท้าย คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลเหล่านี้มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.1.1 หลักการสอนทักษะการพูด

เนื่องจากทักษะการพูดต้องควบคู่ไปกับทักษะการฟัง (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2550: 20) แต่จากประสบการณ์ของผู้วิจัยการสอนทักษะฟัง – พูด ที่ผ่านมานั้นการฝึกออกเสียง และความถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์จนละเอียดที่จะฝึกพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และสามารถโต้ตอบได้ ซึ่งการที่จะสื่อความหมายได้อย่างเข้าใจนั้น ต้องอาศัยทักษะฟัง และพูด ควบคู่ไปด้วยกัน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2550: 20) ดังนั้นผู้สอนควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังและการพูด โดยต้องฝึกให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคที่ได้ยินว่าเกี่ยวข้องกับประโยคอื่นๆ อย่างไร และเลือกฟังในสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายในการฟังของตน ซึ่งไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ตนได้ยินทั้งหมด และใช้ความจำในช่วงสั้นๆ เก็บข้อความที่ได้ฟังมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่จะได้รับฟังใหม่ และทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง

ในด้านการพูด สุภัทรา อักษรานุเคราะห์(2550: 19-23) ได้แสดงทัศนะว่าผู้พูดต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจและแสดงจุดมุ่งหมายในการพูด ว่าตนต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ สิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในการสอนทักษะฟัง พูด ประการแรก นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ประการที่สอง เนื้อหาที่เลือกสอนควรเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นและสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้จริง ประการที่สาม บรรยากาศในการสอนควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด นักเรียน มีความสบายใจและไม่เป็นอายที่จะพูด และประการที่สี่ ผู้สอนควรส่งเสริมหรือฝึกให้นักเรียนรู้จัก การเริ่มต้นการสนทนา การใช้เวลาคิดระหว่างการสนทนา การจบสนทนา และการรู้จังหวะที่จะหยุดพูดเพื่อฟังผู้อื่น

Lynch (1996: 121) กล่าวว่า หลักการสอนการพูดที่ดีนั้น ครูควรสอนให้นักเรียนมี การพูดแบบปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อบทบาท เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ความคิดริเริ่มได้อย่างมีขอบเขตที่กว้าง ขึ้น สิ่งสำคัญคือ นักเรียนควรมีโอกาสได้ฝึกแสดงความคิดเห็นจากการที่ได้ฝึกกลวิธีต่างๆ ที่ จำเป็นต้องใช้ในการแก้ปัญหาการสื่อสารที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เพื่อให้นักเรียนได้ประสบการณ์ใน การวิเคราะห์ และได้รับข้อมูลย้อนกลับในสิ่งที่เกิดขึ้น ว่าควรปรับปรุงแก้ไขในการพูดสถานการณ์ นั้นๆ อย่างไร

Richards and Rodgers (2002: 172) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาที่ดีว่า ควรพิจารณา กระบวนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่หลากหลายมากกว่าระเบียบวิธีการที่มีแบบแผนตายตัว กล่าวคือ นักเรียนต้องเรียนรู้ภาษาผ่านขั้นตอน มีการสื่อสารตามสภาพจริง ใช้ภาษาสื่อสารด้วยความ คล่องแคล่ว และรู้จักลองผิดลองถูก เพื่อประยุกต์ใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดนั้น เนื้อหาที่นำมาใช้ในการสอน ควรเป็นเนื้อหา ที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน และควรเป็นสถานการณ์ที่สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ บรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนควร เป็นบรรยากาศที่ผ่อนคลาย และเอื้อให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการพูด เพื่อให้เกิดการ เรียนรู้จากสถานการณ์ที่หลากหลายและนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตจริงได้

2.1.2 กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบแตกต่างกันไป ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน และนักเรียนสามารถนำไปใช้สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีหลายวิธีสอน ซึ่ง Moorwood (อ้างถึงในเกศสุดา ปงลังกา, 2550 : 8) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูด โดยเลียนแบบตัวอย่างการสนทนา จนสามารถสนทนาได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนสามารถฟังและใช้คำศัพท์หรือรูปแบบประโยคใหม่ๆ ได้อย่างมีความหมาย ดังนั้น บทสนทนาที่ให้นักเรียนฟัง จึงควรเป็นบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งบันทึกเทปไว้และเป็นบทสนทนาที่ผู้สอนมีจุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์หรือรูปแบบประโยคอย่างใดอย่างหนึ่ง

Raimes (1983: 73-74) ได้เสนอกิจกรรมการสัมภาษณ์ เพื่อฝึกทักษะการพูด โดยกล่าวว่า การสัมภาษณ์ หมายถึง การพูดคุยซักถาม เพื่อรวบรวมข้อมูล ความรู้และความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรืออาจเป็นข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่สามารถทำได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

Weir (1990: 74-80) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดไว้ 6 วิธี และวิธีหนึ่งในนั้น คือ การแสดงบทบาทสมมติ

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีหลายรูปแบบ และหลากหลายวิธีสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะเลือกกิจกรรมการสอนแบบใดเพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าใจได้ง่ายและนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้ ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ เพื่อเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากเห็นว่า การใช้บทบาทสมมติในการสอน เพื่อเสริมทักษะการพูดนั้น จะทำให้นักเรียนเข้าใจความคิด ความรู้สึก รวมถึงประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากมีการกำหนดสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เปรียบเสมือนการเตรียมความพร้อมก่อนก้าวไปสู่การสนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกสนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษา เกิดความมั่นใจในการสนทนา ซึ่งส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร

2.1.3 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษสามารถดำเนินการก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนได้เป็นระยะๆ เพื่อตรวจสอบความรู้ความสามารถของนักเรียนว่าประสบความสำเร็จหรือบรรลุวัตถุประสงค์เพียงใด มีนักวิชาการศึกษาได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

ละเอียดยุทธศาสตร์ (2543: 183-184) ได้อธิบายการทดสอบทักษะการพูดไว้ดังนี้

1) การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1.1) การให้ตัวชี้แนะที่สามารถมองเห็นได้ นักเรียนพูดประโยคโดยมีรูปภาพเป็นสื่อ ซึ่งนักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้ก่อน

1.2) การให้ตัวชี้แนะที่เป็นคำพูด คำแนะนำสำหรับการทดสอบอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือบางครั้งอาจใช้ภาษาเขียนก็ได้

2) การพูดโดยอิสระในสถานการณ์ที่สื่อสารได้อย่างแท้จริง มีวิธีการทดสอบดังนี้

2.1) ให้นักเรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นในระดับเริ่มเรียน อาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่

2.2) ให้นักเรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะนักเรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

2.3) นักเรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน

2.4) การสนทนาและการสัมภาษณ์เป็นวิธีการทดสอบทักษะการพูดที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด แบบสอบสมรรถภาพทางการพูด จะเป็นแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่หรือความสามารถในการสื่อสารได้ก็ต่อเมื่อแบบสอบนั้นให้โอกาสแก่ผู้เข้าสอบในการแสดงความสามารถที่จะเรียบเรียงส่วนประกอบต่างๆ ของคำพูดให้สอดคล้องกัน อย่างเหมาะสม

2.2 การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

2.2.1 ความหมายของบทบาทสมมติ

การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่อง ปัญหาต่างๆ หรือสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนได้เตรียมการล่วงหน้า แล้วจึงแสดงบทบาทตามที่สมมติขึ้นมาอันเป็นแนวทางที่สามารถนำไปแก้ปัญหานั้นๆ ที่อาจจะประสบในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของกิจกรรมบทบาทสมมติไว้หลากหลาย ดังนี้

ญาดาพนิต พิณกุล (2549: 265) บทบาทสมมติเป็นการฝึกให้ผู้แสดงได้ประสบการณ์กับสถานการณ์จริงในสภาพของการสมมติขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ได้เรียนรู้และเข้าใจที่จะปรับพฤติกรรมของตนในสภาวะต่างๆ และตัดสินใจในสถานการณ์สมมตินั้น

ทศนา เขมมณี (2550: 358) กล่าวถึงวิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกมาตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตได้ เป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ฐปทอง กว้างสวาสดี (2549: 125) กล่าวถึง บทบาทสมมติไว้ว่า “การแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนอาจแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับความผิดพลาดในการสื่อสาร เนื่องจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม...และหลังจากนั้น นักเรียนแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์เดียวกัน แต่เป็นการสื่อสารที่ถูกต้อง ตามวัฒนธรรมเจ้าของภาษา”

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 142-143) กล่าวถึง การแสดงบทบาทสมมติไว้ว่า เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง มาเป็นเครื่องมือในการสอน โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทตามความรู้สึก อารมณ์ และเจตคติของผู้แสดงที่มีต่อบทบาท การสร้างสถานการณ์สมมติ จะช่วยให้นักเรียนเกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะใช้ทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้เพื่อสื่อสาร

อรุโณทัย กิตติธรรวัฒน์ (2551: 21) กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นวิธีการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ อีกทั้งยังเอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการฟัง พูด และเป็นเทคนิคการสอนวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน และเป็นวิธีการสร้างความสนุกสนานและบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 160) อธิบายถึง วิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง ให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียน และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

Ladousses (1987: 19) ได้กล่าวถึงบทบาทสมมติว่า เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้โครงสร้างภาษาและมีโอกาสฝึกพูดการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ เรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ที่ต่างกัน สร้างความมั่นใจและความกล้าแสดงออกให้แก่ผู้เรียนก่อให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน

สรุปได้ว่า วิธีสอน โดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง การสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์ หรือจัดสภาพแวดล้อมขึ้น ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามบทบาทที่ได้รับ นักเรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกที่คิดว่าตนควรจะเป็น ตามบทบาทที่ได้รับ จากความหมายของบทบาทสมมติดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมการสอนโดยใช้บทบาทสมมติมาใช้ในห้องเรียน เพื่อเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากเห็นว่าการสอน โดยวิธีดังกล่าว เป็นวิธีสอนที่ส่งเสริมความกล้าแสดงออกของนักเรียน และเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาให้แก่ผู้เรียนได้ เพราะนักเรียนต้องทำความเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดของตัวเองที่ตนได้รับ อีกทั้งได้ฝึกการใช้ภาษาขณะทำกิจกรรม สามารถจินตนาการตัวละครที่ตนได้รับบทบาท เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตื่นตัวที่จะเรียนรู้ และเป็นวิธีที่ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาหรือบทบาทที่ได้รับได้ง่ายขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่กำหนดสถานการณ์ได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งหากนักเรียนเจอสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง จะสามารถประยุกต์จากการเรียนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ง่ายขึ้น

2.2.2 รูปแบบการใช้บทบาทสมมติ

บทบาทสมมติเป็นรูปแบบการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง ที่ให้ความสำคัญกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล บุคคลสามารถเรียนรู้ได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การสวมบทบาทสมมติ การใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน สามารถสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เสริมสร้างความมั่นใจ ความกล้าแสดงออกให้แก่ผู้เรียน อีกทั้งเป็นการเปิดโอกาสในการให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

ทิสนา แคมมณี (2554: 32-34) ได้กล่าวถึง รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ว่า รูปแบบการเรียนการสอนนี้ ให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล บุคคลสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองได้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความรู้สึกนึกคิดและค่านิยมต่างๆ ของบุคคลก็เป็นผลมาจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบข้าง และสั่งสมไว้ภายในลึกๆ โดยที่บุคคลอาจไม่รู้ตัวเลยก็ได้ การสวมบทบาทสมมติเป็นวิธีที่ช่วยให้บุคคลได้แสดงความรู้สึกนึกคิดต่างๆ และนำมาศึกษาทำความเข้าใจ การสวมบทบาทของผู้อื่น ก็สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นกัน

นอกจากนี้ สมศิริ ปลื้มจิตต์ (อ้างถึงในเกษสุดา ปงลังกา, 2550 : 16) กล่าวว่า การใช้บทบาทสมมติ มี 2 แบบ คือ ประการแรก การใช้บทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ซึ่งมีรากฐานมาจากความคิดที่ว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อนักเรียนมากที่สุด นักเรียนเรียนรู้โดยการลองผิดลองถูก และสามารถสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นและเลียนแบบโดยมีปฏิริยาโต้ตอบพฤติกรรมของผู้เสนอบทบาทได้ นักเรียนจะตีความและตัดสินใจอย่างพิถีพิถะระหว่า ซึ่งเป็นโอกาสในการเพิ่มความรู้สึกเกี่ยวกับการรับรู้ การมองเห็น และการแก้ปัญหา ประการที่สอง การใช้บทบาทสมมติแบบอัตโนมัติ เรียนรู้จากการสังเกต เลียนแบบ วิจารณ์หรือดิชม แต่กระบวนการวิเคราะห์ในสถานการณ์การเรียนรู้ นักเรียนจะได้รับการส่งเสริมให้คิดหารูปแบบพฤติกรรมของเขาเองมาทดลอง และค้นคว้าหาแบบของพฤติกรรมใหม่ๆ

สรุปได้ว่า การใช้บทบาทสมมติทั้งสองแบบ คือ แบบที่มีการเตรียมบทบาทไว้ล่วงหน้า กับบทบาทสมมติที่ไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า มีจุดที่ต่างกันคือ การใช้บทบาทสมมติที่เตรียมไว้ล่วงหน้า เน้นความพร้อมของผู้แสดง แต่การใช้บทบาทสมมติแบบที่ไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าเน้นไหวพริบเขาวนปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาของผู้แสดง ซึ่งผู้วิจัยเลือกวิธีการใช้บทบาทสมมติแบบเตรียมไว้ล่วงหน้า นำมาใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

2.2.3 ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติ

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่มีประโยชน์ เพราะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ได้แสดงออกทางด้านความคิดและท่าทางการแสดง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สนุกสนานและเพลิดเพลินในการทำกิจกรรม ทำให้เข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่นจากการแสดงบทบาทสมมติที่ตนได้รับ ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเราเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของผู้เรียน และเป็นการสอนที่มีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เป็นการเตรียมความพร้อมในการรับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงในชีวิต (เอกนรินทร์ วีระวงศ์, <http://krueknarin.wordpress.com>, 17 กันยายน 2557)

บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการสอนที่เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการพัฒนาความสามารถของนักเรียนดังเช่นในงานวิจัยนี้ บทบาทสมมติมีประโยชน์ในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ สร้างความมั่นใจและความกล้าแสดงออก ในการพูดและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้นักเรียน ดังสมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 117-119) ซึ่งกล่าวถึงประโยชน์ของบทบาทสมมติว่า เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง มีโอกาสในการฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ฝึกใช้ความคิด และความกล้าในการใช้ภาษา และทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือกัน และมีความรับผิดชอบ

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน จะช่วยให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจมากขึ้น เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งใกล้เคียงกับความเป็นจริง และจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง อีกทั้งเป็นการให้นักเรียนได้เรียนรู้ในการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม และการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น เพิ่มความเข้าใจในวัฒนธรรมภาษาของเจ้าของภาษาผ่านการแสดงบทบาทสมมติ

2.2.4 การนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอน

ในการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพนั้น จึงควรมีขั้นตอนในการดำเนินการ ซึ่งมีผู้เสนอขั้นตอนในการนำบทบาทสมมติไปใช้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 144 – 145) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

“ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนต้องกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ โดยอาจให้ดูภาพยนตร์ เล่นเกม หรือตอบคำถามในแบบสอบถาม

ขั้นที่ 2 การเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรม ของสถานการณ์ อาจให้คำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็น ให้นักเรียนฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม

ขั้นที่ 3 การเลือกผู้แสดงบทบาทสมมติ อาจให้นักเรียนอาสา หรือผู้สอนเลือกโดยการสุ่ม หรือเฉพาะเจาะจง

ขั้นที่ 4 การเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท ให้ความรู้ผู้แสดงบทบาทเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับบทบาทที่ตนได้รับ

ขั้นที่ 5 การจัดการการแสดง ผู้สอนและนักเรียนช่วยกันจัดฉากแบบสมมติขึ้น เพื่อให้ฉากนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริง

ขั้นที่ 6 การแสดงบทบาทสมมติ ผู้แสดงต้องแสดงอย่างมีชีวิตชีวา ควรใช้เวลาสั้นและดำเนินไปจนกระทั่งพฤติกรรมที่ผู้แสดงเลือกแสดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 7 การอภิปรายผลการแสดง ผู้แสดงและผู้ชม แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดง มีการประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารของผู้แสดง ผู้สอนอาจอธิบายหรือแก้ไขถ้อยคำจำนวนของผู้แสดง

ขั้นที่ 8 การกำหนดกิจกรรมติดตามผล ผู้สอนอาจมอบหมายกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติ เช่น อ่านเพิ่มเติม หรือเขียนรายงานสรุปผลการแสดง”

นอกจากนี้ ทิศนา แจมมณี (2554: 32 - 34) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติไว้เป็นขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเสนอสถานการณ์ปัญหาและบทบาทสมมติ โดยนำเสนอสถานการณ์ ปัญหา และบทบาทสมมติที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง เนื้อหาเหมาะสมกับวัยของนักเรียน

ขั้นที่ 2 เลือกผู้แสดง ผู้สอนและนักเรียนจะร่วมกันเลือกผู้แสดงหรือให้นักเรียนอาสาสมัครก็ได้ แล้วแต่วัตถุประสงค์และการวินิจฉัยของผู้สอน

ขั้นที่ 3 จัดฉาก จัดตามความพร้อมและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

ขั้นที่ 4 เตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนจะต้องเตรียมผู้ชมว่าควรสังเกตอะไร และปฏิบัติตัวอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

ขั้นที่ 5 แสดง ผู้แสดงต้องแสดงบทบาทที่ตนได้รับให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์

ขั้นที่ 6 อภิปรายและประเมินผล ส่วนใหญ่จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อย การอภิปรายเป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ การแสดงของผู้แสดง และควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดงความคิดเห็นด้วย

ขั้นที่ 7 แสดงเพิ่มเติม ควรมีการแสดงเพิ่มเติมหากนักเรียนเสนอแนะทางออกอื่นนอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้ว

ขั้นที่ 8 อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังจากแสดงเพิ่มเติม ควรอภิปรายและประเมินผลเกี่ยวกับการแสดงครั้งใหม่ด้วย

ขั้นที่ 9 แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสรุปผลการอภิปรายของกลุ่มตน และหาข้อสรุปรวม หรือการเรียนรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึก ความคิดเห็น ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมของบุคคล”

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกขั้นตอนการนำบทบาทสมมติไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนของ สุมิตรา อังวัฒนกุล ไปใช้ เนื่องจากเห็นว่าเป็นขั้นตอนที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน และเหมาะกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานจากผู้ที่ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งทำการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เนื่องจากทั้งระดับชั้นประถมศึกษาและมัศึกษานั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน หากมีพื้นฐานความรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาที่ดีจะนำไปสู่การเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นอย่างมีความเข้าใจได้ไม่ยาก ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีดังต่อไปนี้

ผลงานวิจัยของกมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554) ซึ่งทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยโดยทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น จากนั้นดำเนินการจัดการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติจำนวน 7 เรื่อง 7 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 14 ชั่วโมง และทำการสอน 14 ชั่วโมง หลังจากสอนครบทั้ง 7 แผน แล้ว มีการทดสอบหลังเรียนและนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล จากผลการวิจัยพบว่า เมื่อใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีมาก และทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มีความก้าวหน้าทางการเรียน โดยดูจากคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินความสามารถระหว่างเรียนและหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน เป็นเทคนิคการสอนแบบเล่นปนเรียน อีกทั้งเป็นการเรียนรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึก ความคิดของผู้อื่น และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของผู้เรียนได้

กรณีการ กัญจันดา (2546) ได้ทำการวิจัย โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 60 แรงจูงใจของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่เปิด

โอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยแสดงออกทางการพูดและท่าทางที่เหมาะสมกับบทบาทที่ได้รับ นอกจากนี้ กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมงานคู่ หรืองานกลุ่ม ซึ่งการทำงานกลุ่ม ทำให้นักเรียนรู้สึกปลอดภัยและมั่นใจในการเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

กรณีการ์ สร้อยบุคดา (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 20 คน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทำการทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการสอนพูด โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จากผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ มีความก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนรู้ นักเรียนเก่ง ช่วยเหลือนักเรียนอ่อนกว่า ถ้าไม่เข้าใจสามารถให้สมาชิกในกลุ่มอธิบายให้เข้าใจได้ นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.5 เพราะบทบาทสมมติทำให้นักเรียนเข้าใจไวยากรณ์ และมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก

เกศสุดา ปงลังกา (2550) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน โดยทำการทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ผลการทดลองพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระหว่างการทดลองความสามารถด้านการพูดของนักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเมื่อสิ้นสุดการทดลองพบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดในระดับมาก ทั้งด้านการใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องในการพูด และการพูดสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

ช่อเพชร พันธุ์แสง (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนห้วยไผ่ อำเภอโขงเจียม จังหวัด อุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โดยใช้บทบาทสมมติ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 6 ก่อนและหลังการใช้บทบาทสมมติ ซึ่งทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ของนักเรียนมากขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนา ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยให้นักเรียนร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป โดยมีกลุ่มเป้าหมายจำนวน 35 คน โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน ผลการศึกษา พบว่า การพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจำนวน 35 คน มี คะแนนผ่านเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 70 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 94.29 ของนักเรียนทั้งหมด คะแนน รวมของนักเรียนทั้งหมดเฉลี่ยร้อยละ 86.79 ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด นอกจากนี้ ผลการวิจัยนี้ ยังพบว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนมีความกล้า แสดงออก เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะการคิด และมีความมั่นใจใน การพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

นิติพร เชื้อสุวรรณ (2550) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน ความสามารถในการฟัง – พูด และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติกับวิธีสอนแบบปกติ เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง พูด วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนลาดชะโดสามัคคี อำเภอผักไห่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่เรียน โดยใช้ วิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติและวิธีสอนแบบปกติ และเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียน โดยใช้วิธีสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ และวิธีสอนแบบปกติ โดยมีนักเรียนจำนวน 90 คน แบ่งเป็น 3 ห้อง ห้องละ 30 คน เลือกมา 2 กลุ่ม และแต่ละห้องมีเด็กที่คะแนนความสามารถ ทั้งเก่ง กลาง และอ่อน จากนั้นทำการสุ่มตามสภาพจริง เป็น กลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน กลุ่มทดลองใช้วิธีสอนแบบการแสดงบทบาท

สมมติ และกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบการ แสดงบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ความสามารถด้านการฟัง พูด วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบการ แสดงบทบาทสมมติมีเจตคติต่อ วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ สรุปได้ว่า วิธีสอนแบบการ แสดง บทบาทสมมติเป็นวิธีสอนที่นำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเปิด โอกาสให้นักเรียน ใช้บุคลิกภาพของตนเองในการเลียนแบบและแสดงท่าทาง จินตนาการ รวมทั้ง ความจำซึ่งมีจุดมุ่งหมาย คือ ให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกันอย่างเข้าใจ เป็นการกระตุ้นให้ นักเรียนใช้ภาษาสื่อความหมายได้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ อีกทั้งยังพบว่า ผลการเรียนรู้ เจตคติและความกล้าแสดงออกของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบ แสดงบทบาทสมมติ สูงกว่านักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนตามคู่มือครู นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชา ใดวิชาหนึ่ง จะทำให้เรียนอย่างเข้าใจ มีความตั้งใจ มีแรงจูงใจในการเรียนสูง รู้สึกว่าสิ่งที่เรียนมี คุณค่า มีความหมายต่อชีวิตของตน ซึ่งบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ปาริชาติ เตชะ (2553) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟัง และการพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ โดยทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาท สมมติ จำนวน 10 แผน 20 ชั่วโมง ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการฟัง และ การพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น โดยดูได้จากคะแนนหลังเรียนซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ เป็นกิจกรรม การเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ และมีบทบาทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง นักเรียนได้มีโอกาสฝึกสนทนาได้ตอบเป็นคู่ๆ ได้ฝึกการใช้ภาษาอย่างอิสระ ทำให้เกิดความ สนุกสนานกับบทบาทที่ได้รับ และมีความกระตือรือร้นในการเพิ่มขึ้น

พิชญ์ภวิศ ภูมิมณี (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งทำการวิจัยกับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา แผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาเจตคติต่อการ พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ บทบาทสมมติ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ จึงมีความเหมาะสมที่จะใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนต่อไป

พิศพิมล ชื่นชม (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาทักษะการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอน โดยปกติ โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 ห้อง จากนักเรียนทั้งหมด 4 ห้องเรียน โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 30 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยใช้บทบาทสมมติ และกลุ่มทดลองที่ 2 สอนด้วยวิธีการสอนตามปกติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมติและเปรียบเทียบทักษะการฟัง พูด หลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอน โดยปกติ จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถของทักษะฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่า วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษสูงขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ มีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยปกติ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความสามารถทางทักษะการฟัง พูด สูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยปกติ สรุปได้ว่า เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง เป็นการฝึกให้นักเรียนคุ้นเคย และสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างมีความหมาย เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการเรียนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ นักเรียนจึงมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายให้สามารถสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง มีความสนุกสนานในการเรียนรู้ เกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และรู้สึกภูมิใจเมื่อตนเองทำได้ สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้ บทบาทสมมติจึงทำให้นักเรียนมีความสามารถทางทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 25 คน ในชมรมมัคคุเทศก์น้อย โดยมีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ และเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยมีการประเมินความสามารถด้านการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชมรมมัคคุเทศก์น้อยก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ และมีการวัดความวิตกกังวลก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติมีความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังการสอน คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีระดับลดลง สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นการเสริมแรงหรือกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ และกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ทุกขั้นตอนของกิจกรรม ได้สอดแทรกแรงจูงใจ ทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย นักเรียนมีความสุขและสนุกสนานกับการเรียน ทำให้สามารถเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุวิวัฒน์ชัย ฤณาพรรณ (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขอนยางพิทยาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ ทำการวิจัยโดยทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และดำเนินการสอนรวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพิ่มขึ้นจากก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 อาจเนื่องมาจาก บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยตรงโดยให้จินตนาการบทบาทสมมติและเรื่องราวต่างๆ เป็นการกระตุ้นความคิดของนักเรียน ด้านความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โดยใช้บทบาทสมมติ โดยรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เพราะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น รู้สึกสนุกสนานกับการเรียนเมื่อได้ทำกิจกรรม

สำออง เรื่องไทย (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ความคิดเห็นที่มีต่อการ ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยคือ กิจกรรมบทบาทสมมติให้ความสนุกสนานและมีประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

อรุโณทัย กิตติธีระวัฒน์ (2551) ได้ศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยนำแผนการจัดการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปใช้ควบคู่กับแบบประเมินการพูดระหว่างเรียนที่ละแผน โดยใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาแผนการเรียนรู้การจัดการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 10 แผนการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ เนื่องจากนักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ในด้านการออกเสียง หลังจากที่นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ถูกต้อง แต่ยังมีข้อบกพร่องด้านการเน้นคำที่ยังไม่ค่อยถูกต้องเพราะนักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และขาดการฝึกพูดออกเสียงอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวัน นักเรียนมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ จำนวน และ โครงสร้างประโยคถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ แต่บางครั้งยังไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ จำนวน และ โครงสร้างให้เหมาะกับบทสนทนาได้ เนื่องจากนักเรียนรู้คำศัพท์น้อย ความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อได้ฝึกการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติปรากฏว่า นักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินผลระหว่างเรียนด้านความคล่องแคล่วในการพูดระดับ 3 ขึ้นไปมากกว่าร้อยละ 60

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เห็นว่า การนำบทบาทสมมติมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย เอื้อต่อการเรียนรู้ อีกทั้งยังทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เพราะบทบาทสมมติเป็นการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทำให้เกิดความมั่นใจในการพูด กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ได้จินตนาการ และคิดอย่างสร้างสรรค์ในบทบาทที่ได้รับ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน เป็นเทคนิคการสอนแบบเล่นปนเรียน ซึ่งนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาที่มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับนักเรียน ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกกิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง “บทบาทสมมติและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในบริบทของโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี” เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างวิธีวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงปริมาณ มีลักษณะโดยทั่วไปคือ มุ่งศึกษาพฤติกรรมของคน เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นเหตุผล พิสูจน์และอ้างอิงได้ การวิจัยเชิงปริมาณจะใช้เครื่องมือวัดที่ดีค่าการวัดเป็นตัวเลขได้ เครื่องมือหลักได้แก่ แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบวัดเจตคติต่างๆ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและแบบสังเกตแบบมีโครงสร้าง (กัญญามน อินทว้าง, 2555: 12-13)

ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการศึกษาโดยมุ่งค้นหาประเด็นปัญหาทางสังคม มีตัวนักวิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการวิจัย ใช้การสังเกตอย่างมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการเป็นวิธีการหลักในการเก็บข้อมูล ไม่เน้นการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นตัวเลข เป็นการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ สังเกต (พิชญ์สินี ชมภูคำ และ พิมพ์ทอง สังสุทธิพงศ์, 2552: 1-2)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงกำหนดระเบียบวิธีการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 80 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) สาเหตุที่เลือกการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มเนื่องจากจำนวนประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวน 80 คน 2 ห้องเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่มีขนาดค่อนข้างใหญ่ และมีการจัดแบ่งเป็นห้องไว้อยู่แล้ว (กัลพฤกษ์ พลศรี, <http://exten.pn.psu.ac.th>, 3 ตุลาคม 2557) ดังนั้น วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เกิดอคติต่อการทำวิจัยน้อยที่สุดเนื่องจากจำนวนนักเรียนทั้งสองห้องมีขนาดเท่ากัน และความแตกต่างทางความสามารถไม่ต่างกันมากนัก เพราะแต่ละห้องมีนักเรียนที่ความสามารถในระดับ เก่ง ปานกลาง และอ่อน อยู่ในห้องเรียนเดียวกัน ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจึงเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 40 คน ซึ่งศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งใช้ในการตอบคำถามการวิจัย รายละเอียดดังตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลในการตอบคำถามการวิจัย

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลในการตอบคำถามการวิจัย

คำถามการวิจัย	ข้อมูลที่ตอบคำถาม
1. นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นหรือไม่จากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ	คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่มากกว่าก่อนเรียน โดยดูจากค่าสถิติ t-test ซึ่งค่า t Stat มากกว่า t Critical One-Tail แสดงว่าคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนที่มากกว่าก่อนเรียน โดยดูจากค่าสถิติ t-test ซึ่งค่า t Stat มากกว่า t Critical One-Tail แสดงว่าคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้
- 2) แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
- 3) แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
- 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
- 5) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน
- 6) บันทึกหลังการเรียนการสอนของครู

- 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติใช้ในการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล จัดทำขึ้นโดยอ้างอิงเนื้อหาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มีมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตรงกับเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ขั้นตอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ผู้วิจัยเลือกขั้นตอนในการสอนตามรูปแบบที่ใช้ในการสอนแบบบทบาทสมมติของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 144 – 145) ซึ่งมี 8 ขั้นตอน และได้ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ รายละเอียดตามเอกสารภาคผนวก ก สาเหตุที่เลือกขั้นตอน

การสอนตามแนวการสอนของสุมิตรา อังวัฒนกุล เนื่องจากเห็นว่าเป็นขั้นตอนที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ไม่ซับซ้อน และเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2) แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามจากงานวิจัยของสุตารัตน์ ไพโรบิ่ง (2556) และกมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554) และนำมาปรับให้เข้ากับงานวิจัยของตนเอง เนื้อหาในแบบสอบถาม เป็นการสอบถามข้อมูลส่วนตัว อาชีพ รายได้ของผู้ปกครอง และทัศนคติของนักเรียน ซึ่งอาจมีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน แบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน (รายละเอียดตามเอกสารภาคผนวก ข) ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักเรียน โดยให้ผู้ตอบเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่ง (Check List) ประกอบด้วย 8 ข้อย่อย ได้แก่ เลขประจำตัวนักเรียน เพศ อายุ อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การเตรียมความพร้อมด้านภาษาของนักเรียนในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ความถี่ของการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ตามวิธีการประเมินค่าของลิเคิร์ต (Likert) เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การใช้เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า มีหลายแบบสามารถสรุปได้ 3 แบบ ซึ่งเกณฑ์การแปลความหมายได้เหมาะสมที่สุดเป็นแบบที่ 3 เนื่องจากมีจุดอ่อนในการแปลความหมายน้อยกว่าแบบอื่น (สัมฤทธิ์ กางเพ็ง, <http://www.kroobannok.com>, 22 พฤษภาคม 2557) รายละเอียดของเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยแต่ละแบบมีดังนี้

แบบที่ 1

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 – 5.00	มากที่สุด
3.41 – 4.20	มาก
2.61 – 3.40	ปานกลาง
1.81 – 2.60	น้อย
1.00 – 1.80	น้อยที่สุด

แบบที่ 2

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50 – 5.00	มากที่สุด
3.50 – 4.49	มาก
2.50 – 3.49	ปานกลาง
1.50 – 2.49	น้อย
1.00 – 1.49	น้อยที่สุด

แบบที่ 3

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

จากเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ทั้ง 3 เกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบที่ 3 เนื่องจากมีจุดอ่อนในการแปลความหมายน้อยกว่าแบบอื่น รายละเอียดเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของแบบสอบถาม ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 แสดงเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของแบบสอบถาม

คะแนนเฉลี่ย	หมายถึง
4.51 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.51 - 4.50	เห็นด้วย
2.51 - 3.50	ไม่แน่ใจ
1.51 - 2.50	ไม่เห็นด้วย
1.00 - 1.50	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3) แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

แบบประเมินนี้ใช้ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน และมีการประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผน เพื่อศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดของนักเรียนอ้างอิงตามเกณฑ์ของ CEFR (The Common European Framework of Reference for Languages) หรือกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล ซึ่งเป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาครูและการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557: 1-5) ซึ่งมี 6 ระดับ รายละเอียดดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แสดงระดับและความสามารถในการใช้ภาษาโดยอ้างอิงจากกรอบอ้างอิง CEFR (The Common European Framework of Reference for Languages)

ระดับ	คำอธิบาย
A1	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น ทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน
A2	ผู้เรียนสามารถใช้และเข้าใจประโยคในชีวิตประจำวันในระดับกลางเช่น ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การจับจ่ายใช้สอย สถานที่ ภูมิศาสตร์ การทำงาน และสามารถสื่อสารในประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทั่วไป และการใช้ชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายความฝัน ความคาดหวัง ประวัติ สิ่งแวดล้อม และสิ่งอื่นๆที่จำเป็นต้องใช้
B1	ผู้เรียนสามารถพูด เขียน และจับใจความสำคัญของข้อความต่างๆไปได้ เมื่อเป็นหัวข้อที่คุ้นเคย หรือสนใจเช่น การทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในประเทศที่ใช้ภาษาได้ สามารถบรรยายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง พร้อมให้เหตุผลสั้นๆได้
B2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในระดับดี สามารถใช้ภาษา พูดและเขียนได้แทบทุกเรื่อง อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วขึ้น รวมทั้งสามารถจะอ่านและทำความเข้าใจบทความที่มีเนื้อหายากขึ้นได้
C1	ผู้เรียนสามารถเข้าใจข้อความยาวๆที่ซับซ้อนในหัวข้อหลากหลาย และเข้าใจความหมายแฝงได้สามารถแสดงความคิดเห็นความรู้สึกของตนได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ต้องหยุดคิดหาคำศัพท์ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคมการทำงาน หรือด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพูดและเขียนข้อความที่ซับซ้อนได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ พร้อมทั้งสามารถใช้คำเชื่อมประโยคได้อย่างถูกต้อง
C2	ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างดีเยี่ยมใกล้เคียงเจ้าของภาษา สามารถใช้ภาษามาตรฐานได้อย่างสละสลวย ถูกต้องตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารได้ดี สามารถอ่านบทความที่เป็นภาษาต้นฉบับ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านวรรณกรรม) ได้เข้าใจ สามารถ และเลือกใช้ภาษาสำหรับพูดและเขียน ได้อย่างเหมาะสม

ตารางที่ 3.4 แสดงข้อมูลที่กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยใช้ระดับความสามารถ 6 ระดับของ CEFR เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละระดับ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557: 6) รายละเอียดดังตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 แสดงระดับนักเรียน ระดับความสามารถทางภาษาโดยเทียบเคียงตามกรอบ CEFR

ระดับนักเรียน	ระดับความสามารถทางภาษา	ระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR
ผู้สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น	A1
ผู้สำเร็จการศึกษากาบบัณฑิต (ม.3)	ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น	A2
ผู้สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.6/ปวช.)	ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ	B1

หลังจากได้ศึกษากรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล หรือ CEFR ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3.3 และ ตารางที่ 3.4 แล้ว ผู้วิจัยได้ปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา และได้นำมาสร้างเป็นเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งจากตารางที่ 3.4 จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่จะจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นั้น ต้องมีระดับความสามารถทางภาษาในขั้นผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น เมื่อเทียบกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล หรือ CEFR จะอยู่ในระดับ A1 ซึ่งเป็นระดับที่เป็นขั้นพื้นฐานที่สุดใน 6 ระดับ และเมื่อศึกษาความหมายตามตารางที่ 3.3 จะเห็นได้ว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นักเรียนจะสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่ายๆในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น ทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาพูดช้าและชัดเจน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเกณฑ์มาตรฐานตามกรอบ CEFR ในระดับ A1 นี้มากำหนดเป็นเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยแนบไว้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน ทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเกณฑ์การประเมินนี้จะเน้นการฟังเข้าใจ พูดโต้ตอบคู่สนทนาได้อย่างเข้าใจ และตรงตามสถานการณ์ทั้ง 5 สถานการณ์ รายละเอียด ตามเอกสารภาคผนวก ค ทั้งนี้ เครื่องมือนี้ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ ในการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้ดียิ่งขึ้น รายละเอียดเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ปรากฏดังตารางที่ 3.5 – 3.9

ตารางที่ 3.5 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การแนะนำตัวเอง (Self-Introduction)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจทุกคำถาม รู้คำศัพท์มาก และใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้อย่างเข้าใจ ตั้งคำถามเพื่อขอข้อมูลคู่สนทนาได้ ถูกต้องตามสถานการณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้เข้าใจ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก สามารถแนะนำและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย แต่ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถแนะนำตนเองได้ และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้

ตารางที่ 3.6 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม รู้คำศัพท์มากและใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้อย่างเข้าใจ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อขอข้อมูลคู่สนทนาได้ถูกต้องตามสถานการณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้เข้าใจ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย แนะนำผู้อื่นไม่ได้ แต่ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก สามารถแนะนำตนเองได้แต่บอกข้อมูลของตนเองได้ไม่ถูกต้อง และแนะนำผู้อื่นไม่ได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถแนะนำตนเองและผู้อื่นได้ และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้

ตารางที่ 3.7 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่ใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่ใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ ได้ แนะนำตนเองได้ แต่ไม่สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และไม่สามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดสนทนาทางโทรศัพท์ที่ได้บางประโยคโดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ เช่น Hello แต่ไม่สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ หรือไม่สามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดประโยคที่ใช้สนทนาทางโทรศัพท์ได้

ตารางที่ 3.8 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การถามราคา (Asking about Prices)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดโต้ตอบในการถามราคาและบอกราคาได้อย่างเข้าใจและถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาได้ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดโต้ตอบในการถามราคาและบอกราคาได้ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาได้ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดโต้ตอบในการถามราคาได้ บอกราคาได้ แต่ใช้ประโยคในการต่อรองราคาไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย พูดโต้ตอบในการถามราคาได้ แต่บอกราคาไม่ได้ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดโต้ตอบในการถาม - ตอบ และต่อรองราคาไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดโต้ตอบในการถาม - ตอบ และต่อรองราคาได้

ตารางที่ 3.9 แสดงเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การถามทาง (Asking for Direction)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและใช้ประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ผิดเล็กน้อย และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์บางประโยค ใช้คำศัพท์ผิดเล็กน้อย และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อยพูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้บางประโยค แต่ไม่ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดโต้ตอบในการถามทางหรือบอกทางเป็นประโยคไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดโต้ตอบในการถามทางหรือบอกทางได้

4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เป็นแบบทดสอบ Indirect Test ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาเนื้อหาประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากหนังสือ สนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และนำมาจัดทำเป็น สถานการณ์ 5 สถานการณ์ ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทาง ภาษาอังกฤษที่เป็นสากล หรือ CEFR เพื่อใช้เป็นบทสนทนาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดย ใช้บทบาทสมมติ และให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน จากนั้นจึงนำแบบทดสอบ Indirect Test ไปใช้ทดสอบนักเรียนก่อนและหลังการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ รายละเอียดปรากฏตามเอกสาร ภาคผนวก ง

5) แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน

แบบประเมินนี้ ผู้วิจัยจัดทำขึ้นและให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ในการ จัดทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนเพื่อเก็บข้อมูลและให้นักเรียนมีความ ตั้งใจฟังขณะที่เพื่อนนักเรียนคนอื่นแสดงบทบาทสมมติ รายละเอียดแบบประเมินการแสดงบทบาท สมมติปรากฏตามเอกสารในภาคผนวก จ ซึ่งนักเรียนที่ทำกรประเมิน จะประเมินเพื่อนนักเรียนที่ ออกมาแสดงบทบาทสมมติทีละคู่ คู่ละไม่เกิน 3 นาที จำนวน 20 คู่ แต่ละคู่ ครูจะให้นักเรียน เสนอแนะความคิดเห็นของการพูดแต่ละคู่ แต่ละสถานการณ์ เพื่อเป็นการปรับปรุงการพูดในครั้ง ต่อไป รายละเอียดตามเอกสารภาคผนวก จ

6) บันทึกลหลังการเรียนการสอนของครู

เป็นบันทึกหลังสอน ซึ่งครูบันทึกผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการ แสดงบทบาทสมมติ ในภาพรวมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียน การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติในครั้งต่อไปให้ดียิ่งขึ้น โดยบันทึกพฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาพรวม ได้แก่ความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก การออกเสียง โดย บันทึกลงในบันทึกหลังสอน และนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์หลังการจัดการเรียนการสอนแล้ว

3.3 ระยะเวลาในการทำวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วางขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยไว้ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3.10

ตารางที่ 3.10 แสดงรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	ระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย
1. เลือกหัวข้อในการทำวิจัย	2 สัปดาห์
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4 สัปดาห์
3. สอบเข้าโครงวิทยานิพนธ์ (3 บท)	1 วัน
4. ปรับปรุงแก้ไขเค้าโครงวิทยานิพนธ์	2 สัปดาห์
5. สร้างเครื่องมือและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	8 สัปดาห์
6. เก็บรวบรวมข้อมูล	10 สัปดาห์
7. วิเคราะห์ข้อมูล สรุปผล และเขียนวิทยานิพนธ์	3 สัปดาห์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน และบันทึกหลังการเรียนการสอนของครู โดยมีวิธีการในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) ดำเนินการติดต่ออาจารย์ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้บริหาร โรงเรียนเพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย
- 2) ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ

3) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงและผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปดำเนินการสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 40 คน เป็นเวลา 20 ชั่วโมง โดยดำเนินการจัดการเรียนการสอน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนนั้น 2 ชั่วโมงแรกของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ครูสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละสถานการณ์และให้นักเรียนฝึกออกเสียง หลังจากสอนเนื้อหาในแต่ละสถานการณ์แล้ว ครูให้นักเรียนจับคู่กันและเตรียมตัวออกมาฝึกพูดตามสถานการณ์ ในสองชั่วโมงที่เหลือ ดังนั้น ใน 1 แผนการจัดการเรียนรู้จะใช้เวลาแผนการเรียนรู้ละไม่เกิน 4 ชั่วโมงโดยพูดคู่ละไม่เกิน 3 นาที จำนวน 20 คู่ ระหว่างที่เพื่อนนักเรียนพูด นักเรียนคนอื่นที่ไม่ได้พูดทำการประเมินเพื่อนนักเรียนตามแบบประเมินพฤติกรรมภาษาของนักเรียน ส่วนครูประเมินการพูดของนักเรียนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมภาษาของนักเรียน

4) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์

5) สรุปและอภิปรายผล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการทำวิจัยในครั้งนี้ คือ

1) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างคือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยของแบบสอบถาม ส่วนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) นำมาวิเคราะห์เรื่องการกระจายของข้อมูลซึ่งหากข้อมูลมีการกระจายน้อยแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในแนวทางเดียวกัน

2) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้ บทบาทสมมติ หรือ Indirect Test โดยใช้สถิติ t-test เพื่อตรวจสอบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

3) วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนการประเมินพฤติกรรมภาษาของนักเรียนระหว่างจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ในการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย หรือร้อยละในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ว่าในภาพรวมของการจัดการเรียนการสอน นักเรียนมีความก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษหรือไม่

4) รวบรวมข้อมูลจากบันทึกหลังสอนของครูและนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปของการจัดการเรียนการสอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมภาษาของนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้บทบาทสมมติในแต่ละสถานการณ์ และแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างไร โดยสังเกตจากคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมภาษาของนักเรียนสังเกตจากความมั่นใจเวลาพูดภาษาอังกฤษคือ พูดเสียงดังฟังชัด ไม่กลัวพูดผิด และนำมาสรุปว่าโดยภาพรวม ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนมีพัฒนาการและความกล้าแสดงออก ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่ และหลังจากทำกิจกรรมบทบาทสมมติแล้ว นักเรียนมีความกระตือรือร้นรู้สึกรักอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าก่อนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหรือไม่ บรรยายภาคในชั้นเรียนเป็นไปด้วยความสนุกสนานหรือตึงเครียดเมื่อใช้บทบาทสมมติในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยกำหนดคำถามการวิจัยไว้ 2 ข้อคือ

- 1) นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่จากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอื่นๆ ได้แก่ เพศ อายุ เศรษฐกิจของครอบครัว ผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนนักเรียนรายแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 5
- 4.4 ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

4.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 80 คน 2 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) เนื่องจากประชากรมีขนาดใหญ่ ดังนั้นจึงทำการสุ่มกลุ่ม

ตัวอย่างเพื่อนำมาใช้ในงานวิจัย ซึ่งวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เป็นวิธีการที่กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะทั่วไปใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมากนัก ทั้งจำนวนประชากรที่ไม่แตกต่างกัน และความสามารถในการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 ห้อง มีการความสามารถกันทั้งเด็กเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน การเลือกกลุ่มตัวอย่างมา 1 ห้องเรียน จึงไม่ก่อให้เกิดอคติในการทำการวิจัย เนื่องจากประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เลือก สามารถเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้

4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรอื่นๆ

เนื่องจากอาจมีตัวแปรอื่น ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูล และวิเคราะห์หาค่าตามตัวแปรต่อไปนี้ คือ เพศ อายุ เศรษฐกิจของครอบครัว ผลการเรียน ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกวิเคราะห์ในแต่ละหัวข้อดังนี้

1) เพศ จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อแยกตามเพศแล้ว พบว่าเป็นเพศชาย ร้อยละ 57.50 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 42.50 โดยใช้ตารางจำแนกตามเพศของ สูดาร์ตัน ไพริบิง (2556: 52) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1

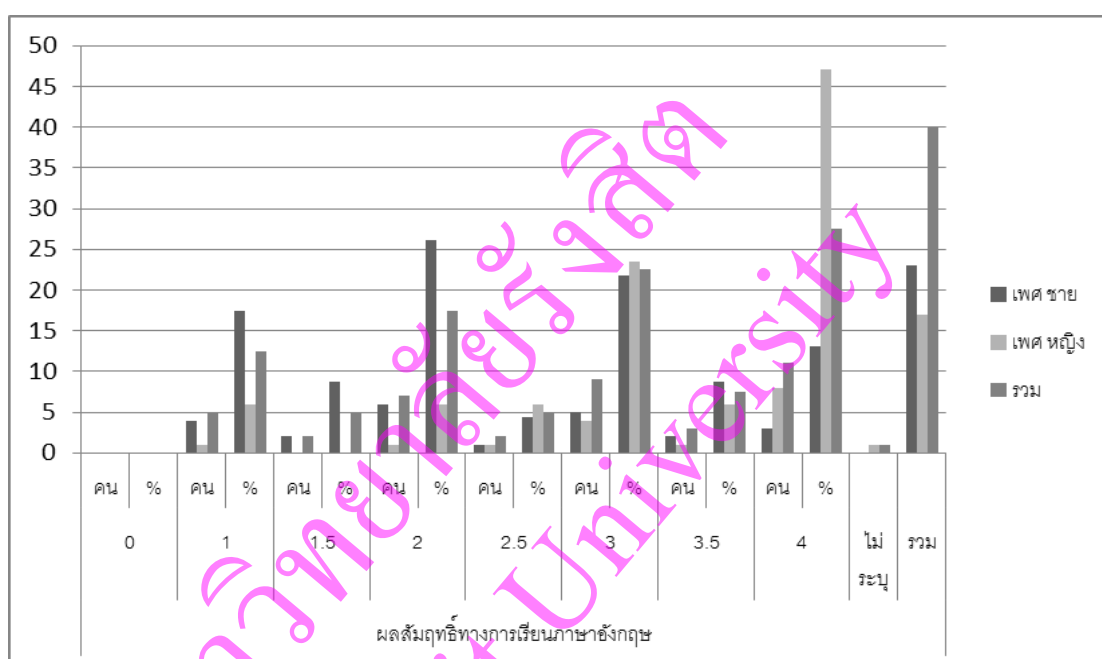
ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	23	57.50
หญิง	17	42.50
รวม	40	100.00

ตามตารางที่ 4.1 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง กล่าวคือ มีเพศชาย 23 คน และเพศหญิง 17 คน มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง 6 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 40 คน สาเหตุที่นำเพศเข้ามาวิเคราะห์ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากเห็นว่าเพศอาจเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งเมื่อนำมาวิเคราะห์แล้วพบความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างผลการเรียนของเพศหญิงและเพศชาย ดังแสดงในรูปภาพที่ 4.1

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า เพศหญิงมีผลการเรียนดีกว่าเพศชาย ดังแสดงในรูปที่ 4.1

รูปที่ 4.1 กราฟแสดงการเปรียบเทียบเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากกราฟแสดงการเปรียบเทียบเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังรูปที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ พบว่า เพศชายจะมีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเพศหญิง สังเกตได้จากกราฟในช่วงเกรด 1 – 2 กราฟเพศชายจะสูงกว่าเพศหญิง และผลการเรียนของนักเรียนหญิงจะเห็นเด่นชัดที่เกรด 3 และ 4 จะสังเกตได้ว่ากราฟผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชายอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเพศชาย

ตารางที่ 4.2 แสดงการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละระหว่างเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

		ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ																	
		0		1		1.5		2		2.5		3		3.5		4		ไม่ระบุ	รวม
		คน	%	คน	%	คน	%	คน	%	คน	%	คน	%	คน	%	คน	%		
เพศ	ชาย	0	0	4	17	2	9	6	26	1	4	5	22	2	9	3	13	0	23
	หญิง	0	0	1	6	0	0	1	6	1	6	4	24	1	6	8	47	1	17
	รวม	0	0	5	13	2	5	7	18	2	5	9	23	3	8	11	28	1	40

ตามตารางที่ 4.2 เมื่อวิเคราะห์หาค่าความถี่ระหว่างเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 26 ของเพศชาย ส่วนเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 47 ของเพศหญิง

2) อายุ เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามช่วงอายุ คือ ช่วงอายุต่ำกว่า 10 ปี ช่วงอายุ 10–12 ปี และช่วงอายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10 ปี	0	0.00
10 – 12 ปี	38	95.00
อายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป	2	0.13
รวม	40	100.00

ตามตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 มีอายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.13 แต่ไม่ปรากฏนักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า 10 ปี นักเรียนส่วนใหญ่อายุเท่ากันคืออยู่ในช่วงอายุ 10 – 12 ปี คิดเป็นร้อยละ 95

3) เศรษฐกิจของครอบครัว ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง จำแนกเป็นช่วงรายได้ รายละเอียดตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงรายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองนักเรียน

รายได้	จำนวน (คน)	คิดเป็นร้อยละ
ต่ำกว่า 15,000 บาท/เดือน	15	37.50
15,001 - 25,000 บาท / เดือน	18	45.00
25,001 - 40,000 บาท/เดือน	5	12.50
40,001-60,000 บาท/เดือน	1	2.50
สูงกว่า 60,000 บาท/เดือน	1	2.50

จากการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.4 พบว่า รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ที่ 15,001 – 25,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาคือ มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 37.50 แสดงว่าผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีฐานะไม่สูงอยู่ในระดับปานกลางถึงยากจน

4) ผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มระดับผลการเรียนต่ำ เกรดอยู่ระหว่าง 1.00–1.50 (2) กลุ่มระดับผลการเรียนปานกลางเกรดอยู่ระหว่าง 1.51 – 2.99 และ (3) กลุ่มระดับผลการเรียนสูง เกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.00 – 4.00 เหนือในการเทียบระดับผลการเรียน อ้างอิงจากสูตรตันน์ ไพโรบิง (2556: 54) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ระดับผลการเรียน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำ	7	17.50
กลาง	9	22.50
สูง	23	57.50
ไม่ระบุ	1	2.50
รวม	40	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 57.50 มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 22.50 มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 17.50 มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ และร้อยละ 2.50 ไม่ระบุผลการเรียน สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 57.50 ของนักเรียนทั้งหมด

5) เจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อหาค่าเฉลี่ย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ที่ 3.46 ซึ่งหมายถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 40 คน มีความคิดเห็นที่เป็นกลางต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (สูตรตันน์ ไพโรบิง, 2556: 69) ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ความคิดเห็นของนักเรียน	S.D.	ค่าเฉลี่ย	แปลความ
1	วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนกระตือรือร้น	1.13	3.45	ไม่แน่ใจ
2	ข้าพเจ้าต้องการให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ	1.15	4.10	เห็นด้วย
3	ข้าพเจ้าอยากอาสาทำทุกกิจกรรมในชั่วโมงภาษาอังกฤษ	1.2	3.20	ไม่แน่ใจ
4	ข้าพเจ้าอยากแสดงออกทุกครั้งในการเรียนภาษาอังกฤษ	1.28	3.40	ไม่แน่ใจ
5	ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ	1.22	4.13	เห็นด้วย
6	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากขึ้น	0.91	4.20	เห็นด้วย
7	ข้าพเจ้าสนใจจะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม	1.24	4.05	เห็นด้วย
8	การเรียนภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้	1.04	4.48	เห็นด้วย
9	คนที่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นคนน่ายกย่อง ชมเชย	0.9	3.95	เห็นด้วย
10	ข้าพเจ้าคิดว่า การพูดภาษาอังกฤษผิด เป็นสิ่งที่ไม่น่าอับอาย เพราะข้าพเจ้าจะได้แก้ไขข้อผิดพลาด	1.13	4.43	เห็นด้วย
11	การฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยสังเกตจากสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการกระทำที่มีประโยชน์	0.55	4.53	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
12	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลง หรือดูรายการโทรทัศน์ที่จัดเป็นภาษาอังกฤษ	1.16	4.08	เห็นด้วย
13	เมื่อข้าพเจ้าพบชาวต่างชาติ ข้าพเจ้าต้องการเข้าไปพูดคุยด้วย	1.11	3.55	เห็นด้วย
14	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร	1.12	4.35	เห็นด้วย
15	การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน	1.06	1.50	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
16	เมื่อถึงชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่าย	1.32	1.95	ไม่เห็นด้วย
17	ข้าพเจ้าไม่กล้าถามครู เมื่อไม่เข้าใจ เพราะกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ	1.45	2.48	ไม่เห็นด้วย
18	ข้าพเจ้ารู้สึกอายแทนเพื่อน เมื่อเพื่อนพูดภาษาอังกฤษผิด	1.39	2.60	ไม่แน่ใจ
19	ข้าพเจ้ารู้สึกอาย ไม่มีความมั่นใจเมื่อครูให้พูดภาษาอังกฤษ	1.51	2.80	ไม่แน่ใจ
20	ข้าพเจ้าลำบากใจทุกครั้งที่ครูให้พูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน	1.42	2.03	ไม่เห็นด้วย
รวม		0.22	3.46	ไม่แน่ใจ

หมายเหตุ 3.50 \geq มีเจตคติทางบวก 2.50 – 3.49 = มีเจตคติที่เป็นกลาง และ 1.00 – 2.49 = มีเจตคติทางลบ

จากข้อมูลตามตารางที่ 4.6 สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยสังเกตจากค่าเฉลี่ยในการตอบแบบสอบถามของนักเรียนในข้อที่มีความคิดเห็นเป็นบวก ได้แก่ นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ รู้สึกมีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ คิดว่าการรู้ภาษาอังกฤษทำให้ตนเองมีความมั่นใจมากขึ้น สนใจที่จะเรียนรู้

ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เพราะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ และคิดว่า การพูดภาษาอังกฤษผิดไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอาย เพราะเมื่อพูดผิดก็สามารถแก้ไขได้ อีกทั้ง เห็น ความสำคัญของการฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยสังเกตจากสิ่งของ เครื่องใช้ ในชีวิตประจำวันว่าเป็นการ กระทำที่มีประโยชน์ สนใจดูรายการ โทรทัศน์หรือเพลงที่มีการจัดรายการเป็นภาษาอังกฤษ และรู้สึก ภูมิใจเมื่อใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้ จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่า นักเรียนไม่รู้สึกอายเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด และเห็นว่าเมื่อไม่เข้าใจ ก็ควรถามครูโดยไม่ต้องกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ รู้สึกมีความสุขและภูมิใจเมื่อใช้ภาษาอังกฤษในการ ติดต่อสื่อสารได้ จากข้อมูลแบบสอบถามแสดงให้เห็นถึงเจตคติของนักเรียนที่ดีที่มีต่อภาษาอังกฤษ มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษและกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และเมื่อวิเคราะห์จากค่า ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.22 จะเห็นว่ามีการกระจายน้อย แสดงว่าความคิดเห็น ของนักเรียนส่วนใหญ่ในการตอบแบบสอบถามเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนนักเรียนรายแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 5

จากการจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ และประเมิน คะแนนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ได้ข้อมูล ตามรายละเอียดในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 แสดงคะแนนการประเมินระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

คะแนนการประเมินระหว่างเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้					
เลขที่	แผนที่ 1 คะแนน	แผนที่ 2 คะแนน	แผนที่ 3 คะแนน	แผนที่ 4 คะแนน	แผนที่ 5 คะแนน
	20	20	20	20	20
1	6	3	10	10	12
2	11	12	13	12	12
3	12	13	10	11	15
4	17	18	18	18	19
5	20	19	19	20	20
6	11	12	13	14	16
7	16	15	16	15	16

คะแนนการประเมินระหว่างเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

เลขที่	แผนที่ 1 คะแนน	แผนที่ 2 คะแนน	แผนที่ 3 คะแนน	แผนที่ 4 คะแนน	แผนที่ 5 คะแนน
	20	20	20	20	20
8	15	16	18	18	19
9	10	12	15	16	18
10	8	3	3	5	8
11	8	7	4	5	10
12	16	16	17	17	18
13	18	19	19	20	20
14	8	7	3	6	10
15	10	8	7	8	10
16	3	4	2	3	10
17	13	15	16	17	17
18	2	1	2	4	8
19	2	0	1	1	12
20	6	7	6	8	10
21	8	7	8	13	15
22	17	18	19	19	19
23	12	13	15	15	17
24	9	12	8	13	15
25	14	16	16	16	17
26	18	19	19	20	19
27	20	20	20	20	20
28	18	19	19	19	19
29	16	17	17	17	18
30	20	20	20	20	20
31	17	18	18	19	19
32	14	16	16	17	19
33	5	2	4	8	8
34	19	19	20	20	19
35	13	15	16	17	17
36	17	18	18	19	19
37	15	16	16	17	18

คะแนนการประเมินระหว่างเรียนแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

เลขที่	แผนที่ 1 คะแนน	แผนที่ 2 คะแนน	แผนที่ 3 คะแนน	แผนที่ 4 คะแนน	แผนที่ 5 คะแนน
	20	20	20	20	20
38	16	17	17	18	18
39	20	20	20	20	20
40	5	12	14	15	18
รวม	505	521	532	570	634
ค่าเฉลี่ย	12.63	13.03	13.30	14.25	15.85
S.D.	5.37	6.00	6.17	5.59	3.96
ร้อยละ	63.13	65.13	66.50	71.25	79.25

จากข้อมูลตามตารางที่ 4.7 เมื่อวิเคราะห์คะแนนการจัดการเรียนรู้ตามแผนการเรียนรู้จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนโดยรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เริ่มตั้งแต่แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนได้ คือ 12.63 คิดเป็นร้อยละ 63.13 ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนได้คือ 13.03 คิดเป็นร้อยละ 65.13 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียน คือ 13.30 คิดเป็นร้อยละ 66.50 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คะแนนเฉลี่ยของนักเรียน คือ 14.25 คิดเป็นร้อยละ 71.25 และเมื่อจัดการเรียนการสอนไปจนครบ 5 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักเรียนได้ คือ 15.85 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.25 แสดงว่าในการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนนั้น นักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่จะมีนักเรียนบางคนที่มีคะแนนลดลง หรือคะแนนขึ้นลงในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหา และความเข้าใจได้ ตลอดจนเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

4.4 ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ บทบาทสมมติ

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมติตั้งอยู่บนสมมติฐาน คือ คะแนนทดสอบก่อนและหลังการเรียน โดยใช้บทบาทสมมติต่างกันหรือไม่ โดยทำการทดสอบค่าสถิติ t-test แบบ Dependent คือ การทดสอบข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกัน เช่นการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มเดียวกัน

การวิเคราะห์ค่า t-test แบบ Dependent โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel ในการหาค่าสถิติ t-test ก่อนทำการทดสอบ ต้องมีการตั้งสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งเป็นการตั้งแบบมีทิศทางทางเดียวเป็นลักษณะ one-tailed-test เนื่องจากคาดเดาว่าหลังจากจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติแล้ว คะแนนหลังเรียนน่าจะสูงกว่าก่อนเรียน (ทองจุล ชันขาว, <http://www.thongjoon.com>, 22 สิงหาคม 2557)

สมมติฐานในการทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ

สมมติฐานหลัก H_0 คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนไม่ต่างกัน

สมมติฐานรอง H_1 คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน

รายละเอียดของค่าสถิติ t-test ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ ปรากฏดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงค่าสถิติ t-test ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ

	หลังเรียน	ก่อนเรียน
Mean	11	5.475
Variance	27.38461538	7.794230769
Observations	40	40
Pearson Correlation	0.630071577	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	39	
t Stat	8.533240939	
P(T<=t) one-tail	9.34E-11	
t Critical one-tail	1.684875122	
P(T<=t) two-tail	1.86712E-10	
t Critical two-tail	2.02269092	

จากตารางที่ 4.8 เมื่อพิจารณาจากค่า t Stat = 8.533 ซึ่งมากกว่าค่า t Critical one-tail = 1.685 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนไม่ต่างกัน และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน จึงสรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน และสามารถตอบคำถามการวิจัยที่ว่า นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่จากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งคำตอบที่พบในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยดูจากค่าสถิติ t-test กล่าวคือ หากค่า t Stat มากกว่าค่า t Critical one-tail แสดงว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อีกทั้งยังตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ นอกจากนี้ ค่าสถิติ t-test ยังสามารถตอบคำถามการวิจัยที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งคำตอบในการวิจัยคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ และตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัยคือ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า คะแนนหลังเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน

รายละเอียดดังตารางที่ 4.8 สรุปได้ว่า หลังจากมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ นั้น พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน = 11 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน = 5.475 และพิจารณาจากค่า t Stat ซึ่งเท่ากับ 8.533 และค่า t Critical one-tail ซึ่งเท่ากับ 1.685 ซึ่งการแปลค่า t -test นั้น หากค่า t Stat มากกว่าค่า t Critical one-tail แสดงว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง บทบาทสมมติและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในบริบทของโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี (Role Plays and Grade Five Students' English Speaking Skills in a Primary School Context in Pathum Thani Province) เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยการเปรียบเทียบคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งดำเนินการวิจัยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มีประชากรในการวิจัยทั้งหมด 80 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อทำการวิจัย จำนวน 40 คน 1 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) ผู้วิจัยสรุปโดยตอบคำถามการวิจัย 2 ข้อคือ

1) นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหรือไม่จากการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้คำตอบซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1) นักเรียนมีพัฒนาการในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ทั้งนี้ สังเกตได้จากคะแนนหลังเรียนที่เพิ่มขึ้น (รายละเอียดตามตารางที่ 4.8) และมีความก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษ โดยสังเกตจากคะแนนโดยเฉลี่ยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้น หลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ทั้งนี้ สังเกตได้จากคะแนนโดยเฉลี่ยหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนอยู่ที่ 5.475 ส่วนค่าเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 11 (รายละเอียดตามตารางที่ 4.8)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 บทบาทสมมติกับการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ t-test แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 40 คน มีพัฒนาการทางการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น ทั้งนี้ ดูจากคะแนนทดสอบหลังเรียนซึ่งมากกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 11 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนซึ่งเท่ากับ 5.475 และพิจารณาจากค่า t Stat ซึ่งเท่ากับ 8.533 และค่า t Critical one-tail ซึ่งเท่ากับ 1.685 และการแปลค่า t-test นั้น หากค่า t Stat มากกว่าค่า t Critical one-tail แสดงว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน โดยใช้บทบาทสมมติ จึงสรุปคำตอบต่อคำถามข้อที่ 1 ได้ว่า หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนมีพัฒนาการทางการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรรณิการ์ สร้อยบุศดา (2553) และ ช่อเพชร พันธุ์แสง (2555) ที่ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยการจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน และกิจกรรมบทบาทสมมติพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษแก่นักเรียนเพิ่มขึ้น

5.1.2 การพูดภาษาอังกฤษกับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่า นักเรียนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี เป็นนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนนักเรียนที่ทำคะแนนได้ไม่ดี หรือพูดภาษาอังกฤษไม่ได้จะมีความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปในทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลรัตน์ พิษขวงส์ (2549: 101-114) ที่ได้ศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีการแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่สอง โรงเรียนชุมชนวัดสมร โภฏี จังหวัดนนทบุรี ปัญหาโดยสรุปคือ คุณภาพการสอนของครูเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน ทศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษของนักเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน เหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

5.1.3 บทบาทสมมติและการสร้างบรรยากาศที่จูงใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติจำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีเนื้อหาที่เน้นการฝึกพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 เรื่อง คือ การแนะนำตัว (Self-Introduction) การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person) การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone) การถามราคา (Asking about Prices) การถามทาง (Asking for Direction) พบว่า นักเรียนมีความรู้สึกตื่นตัว ทำท่าย และมีความกระตือรือร้นในการแสดงบทบาทที่ตนได้รับ ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิรงรอง เทพสุริยวงศ์ (2547: 44-46) ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปจากที่นักเรียนไม่ค่อยมีกิจกรรมที่เขามีสวนร่วมในการเรียนมากนักเมื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนตื่นเต้น กับบทบาทใหม่ๆ ที่เขาจะได้รับ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ นักเรียนมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษทุกคน ในชั่วโมงแรกอาจมีนักเรียนบางคนไม่กล้าพูด พูดไม่ถูกต้อง แต่เมื่อได้เรียนไปจนถึงแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 – 5 นักเรียนกลุ่มที่ไม่กล้าพูด ก็กล้าพูดมากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น เมื่อตนเองพูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปีลันธนา ลักษณะหุด (2554: 63-71) ที่ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสิริราชอนุสรณ์ จังหวัดสระแก้ว ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำทักษะทั้ง 4 ด้าน ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงต้องเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสพูด อภิปราย และอธิบาย เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา คำศัพท์ โครงสร้าง และการออกเสียง ให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกคิด ฝึกพูด และแสดงความคิดเห็นอย่างเท่าเทียมกัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1) ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจในขั้นตอนสอน และเนื้อหาต่างๆ เพื่อนำไปปฏิบัติกิจกรรมและสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างชัดเจน

2) ระหว่างปฏิบัติกิจกรรม พบว่า นักเรียนบางส่วนต้องใช้เวลาในการฝึกออกเสียง บทสนทนาต่างๆ ที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้ระยะเวลาในแต่ละชั่วโมงไม่พอ ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องช่วยเหลือในการพูดออกเสียง

3) การสอนแบบบทบาทสมมติเน้นทักษะการฟังและพูดเป็นสำคัญ แต่ทักษะอื่นๆ คือ ทักษะการอ่าน และการเขียนก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรปรับใช้ให้มีครบทั้ง 4 ทักษะ ตามบริบทของการเรียนการสอน

4) ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หากนักเรียนมีปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครูควรให้คำปรึกษาและกระตุ้นให้นักเรียนมีกำลังใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ใช้เวลามากในการจัดการเรียนการสอนแต่ละสถานการณ์ ดังนั้น จึงควรมีการวางแผนในเรื่องเวลาให้รัดกุมและใช้เวลาตามที่หลักสูตรกำหนดให้คุ้มค่า เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้กระชับและให้เกิดผลดีต่อการทำกิจกรรมของนักเรียนมากที่สุด

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) การนำวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบแสดงบทบาทสมมติ ไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เนื่องจากวิธีสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และสร้างบรรยากาศที่ดีในการจัดการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ และสามารถปรับเนื้อหาให้เข้ากับระดับชั้นที่นำวิธีสอนแบบบทบาทสมมติไปใช้ได้

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ พิชัยวงศ์. “ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีแก้ไข ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดสมร โกลี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2549.
- กมลวรรณ ศรีสุโคตร. “การพัฒนาทักษะการพูดและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- กรรณช มีมงคล. “การศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอน โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อของโครงการโรงเรียนสองภาษา ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.
- กรรณิกา สร้อยบุศดา. “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553.
- กรรณิการ์ กาญจน์ดา. “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- กองบรรณาธิการเอ็มไอเอส. *สนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน*. กรุงเทพฯ : เอ็มไอเอส, 2553.
- กัญญาณ อินหวาง. *ระเบียบวิธีวิจัย*. พิษณุโลก : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยพิษณุโลก, 2555.
- กัลป์ พฤกษ์ พลสร. “การ สุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://exten.pn.psu.ac.th/CoP/?mode=post&id=99>, 3 ตุลาคม 2557.
- เกดสินี พลบูรณ์. “การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา : รูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย.” *วารสารหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. 2 (มกราคม – มิถุนายน 2551) : 73-78.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เกศสุดา ปงลังกา. “การศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.
- ช่อเพชร พันธุ์แสง. “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การค้นคว้าอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2555.
- ญาดาพนิต พิณกุล. *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : วีระวิทยานิพนธ์, 2549.
- ทองจูด ชันขาว. “การทดสอบ t-test แบบ Dependent ด้วย Excel 2010 และการแปลผล.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.thongjoon.com/2014/08/t-test-dependent-excel-2010.html>, 22 สิงหาคม 2557.
- ทิสนา แคมมณี. *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- ทีมเดลินิวส์ออนไลน์. “คนไทยไร้ความกล้า ส่งผลพูดภาษาอังกฤษรอมบี้.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.dailynews.co.th>, 22 พฤศจิกายน 2555.
- ชนกฤต ฉาวรัฐ. “ปัจจัยสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2550.
- ธิดารัตน์ วิเชียรลม. “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา.” การศึกษาอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2554.
- ธิดารัตน์ เลิศวิทยากุล. “ทฤษฎีพัฒนาการ.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://thidaratana.blogspot.com/2013/10/theories-of-development_3442.html, 18 ตุลาคม 2556.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- รูปทอง กว้างสวาสดี. *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ A comprehensive guide to teaching English*.
มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- นฤมล รอดเนียม, “การศึกษาในยุคโลกาภิวัตน์.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :
<http://www.l3nr.org/posts/88150>, 8 เมษายน 2557
- นวลอนงค์ บุญจรรยาศิลป์, “เรียนรู้ภาษาอย่างชาญฉลาด.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :
http://www.drlek.com/article2/article_2002_02_26_3949.html, 26 กันยายน 2556
- นิติพร เชื้อสุวรรณ. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟัง พูดและ
เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี
สอนแบบการแสดงบทบาทสมมติกับวิธีสอนแบบปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนครศรีอยุธยา, 2550.
- ปาริชาติ เตชะ. “การพัฒนาทักษะการฟัง พูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาท
สมมติ.” การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- ปิ่นล้นธนา ลักษณะหุด. “ปัญหาและแนวทางพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสิริราชอนุสรณ์ สังกัดองค์การบริหารส่วน
จังหวัดสระแก้ว.” งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.
- พรรณี ลีกิจวัฒน์. *วิธีการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : มิน เซอร์วิส ซัพพลาย, 2555.
- พนิดา สงวนเสรีวานิช. “ไขความลับ คนไทยทำไมไม่เก่งภาษา.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก :
<http://www.maticchon.co.th>, 10 กันยายน 2556.
- พิชญ์ภวิศ ภูมิมณี. “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ.” การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- พิชญ์สินี ชมภูคำ, และพิมพ์ทอง สังสุทธิพงศ์. “Qualitative Research : การวิจัยเชิงคุณภาพ.”
รายงานการวิจัยในวิชาการวิจัยขั้นสูงเพื่อพัฒนาการศึกษา, หลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎี
บัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.
- พิศพิมล ชื่นชม. “ผลการพัฒนาทักษะการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์โดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 2554.
- ฟาฏินา วงศ์เลขา. “พัฒนาภาษาอังกฤษเตรียมเด็กไทยสู่อาเซียนและเวทีโลก.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://social.obec.go.th/node/89>, 7 ธันวาคม 2553.
- มาลินี จันทวิมล. “การสำรวจความต้องการและเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษในงานอาชีพและชีวิตประจำวัน.” *วารสารภาษาปริทัศน์*. 17 (2541) : 66-71.
- ราชกิจจานุเบกษา. “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.ratchakitcha.soc.go.th>, 2 ตุลาคม 2557.
- รำไพ โพธิ์จิต. “การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดคิสิหงสาราม.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- ละเอียด จุฑานันท์. “แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ.” กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ, 2543.
- ลัดดาวัลย์ อารัมพร. “การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- วิรงรอง เทพสุริยวงศ์. “การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิไลลักษณ์ เล็กจำ. “การพัฒนาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบเล่นปนเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.” งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.
- วุฒิชัย เนียมเทศ. “บริหารโครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ (English Program) อย่างไรให้ประสบความสำเร็จ.” *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. 23 (กันยายน-ธันวาคม 2555) : 3-4.
- ศศิกา ไชยวงศ์. “การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูนการฟัง พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.*
- สมเกียรติ อ่อนนิมล. “การใช้ภาษาอังกฤษ กับอนาคตของไทยในอาเซียน.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.englishexpress.ac.th>, 20 ธันวาคม 2556.
- สมศิริ ปลื้มจิตต์. “การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหตุผลเชิงจริยธรรมในการสอนจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนโดยใช้บทบาทสมมติกับการสอนตามคู่มือ.” *ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2534.*
- สัมฤทธิ์ กางเพ็ง. “การใช้เกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.kroobannok.com/blog/43535>, 22 พฤษภาคม 2557.
- สุดารัตน์ ไพโรบิ่ง. “ความสัมพันธ์ระหว่างเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาระบบสองภาษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรังสิต, 2556.*
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุวัฒน์ชัย อุณาพรณ์. “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่าขนอนยางพืษาคม องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2555.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557.
- ลำออง เรืองไทย. “การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, 2549.
- อรุโณทัย กิตติธีระวัฒน์. “การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. *หลักการสอน*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2550.
- เอกนรินทร์ วีระวงศ์. “บทบาทสมมติ บทบาทที่ไม่ควรมองข้าม.” [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://krueknarin.wordpress.com>, 17 กันยายน 2557.
- Council of Europe. “Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment.” [On line] available at : http://www.coe.int/t/dg4/linguistic/cadre1_en.asp, July 21, 2014.
- Graddol, David. “English Next.” [On line] available at : <http://www.britishcouncil.org/learning-research-english-next.pdf>, July 21, 2014.
- Ladousse, Gillian. *Role Play*. , Hong Kong : Oxford University, 1987.
- Lynch, Tony. *Communication in the Language Classroom*. Oxford : Oxford University Press, 1996.
- McCarthy, Michael. *Rethinking Spoken Fluency*. UK : n.p., 2009.
- Moorwood, Helens. *Sections from Modern English Teacher*. London : Lowe and Brydone, 1978.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Oscarson, Mats. *Voices in Asia Journal 2013*. Bangkok : 9119 Technic Printing, 2013.
- Raimes, Ann. *Technique in teaching writing*. New York : Oxford University Press, 1983.
- Richard, Jack., Rodgers, Theodore S. *Approaches and Methods in Language Teaching*.
Cambridge: Cambridge University Press, 2002.
- Scott, Roger. *Speaking in Communication in the Classroom*. London : Longman Group, 1981.
- Weir, Cyril. *Communicative Language Testing*. New York: Prentice Hall, 1990.

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 (การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ)		
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	
เรื่อง การแนะนำตนเอง (Self-Introduction)	เวลา 4	ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ป.5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

สาระสำคัญ

การแนะนำตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก และการถามข้อมูลจากคู่สนทนาตามความเหมาะสม โดยใช้รูปประโยค Subject + V. to be + noun (name)

Example : My name is ___(name)__. Call me ___(nickname)__. I am from ___(place)__.

จุดประสงค์การเรียนรู้

ผู้สนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องตามกาลเทศะและตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. การแสดงบทบาทสมมติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

Skills : Speaking skills

Situation Dialogue : A: Good morning. My name is ___(ชื่อ)____. Call me ___(ชื่อเล่น)____.
I am from ___(สถานที่)____.

What's your name?

B: Good morning. My name is ___(ชื่อ)____. Call me ___(ชื่อเล่น)____.
I am from ___(สถานที่)____.

Nice to see you.

A: Nice to see you, too.

Grammar : Sentence structure : Present Simple

Culture :

1. การทักทาย

- Good morning
- Good afternoon
- Good evening

2. การแนะนำตนเอง

- My name is ___(ชื่อ)____.
- I am ___(ชื่อ)____.
- Call me ___(ชื่อเล่น)____.

3. การถาม-ตอบว่ามาจากที่ไหน

A: Where are you from?

B: I'm from ___(สถานที่)____.

4. การถามชื่อคู่สนทนา

- What's your name?
- What's your nickname?

5. การแสดงความยินดีที่ได้รู้จักกันซึ่งแสดงมารยาทที่เหมาะสมใช้คำว่า

- Nice to see you.
- Nice to meet you.
- Glad to meet you.
- I'm glad to meet you.

Vocabularies:	name	glad	call
	nice	see	from

กิจกรรมการเรียนการสอน

ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ชั่วโมงที่ 1-2

1. ขั้นการนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

ครูเปิดเพลง What's your name ? ให้นักเรียนฟัง และถามนักเรียนว่า เพลงที่นักเรียนได้ยินเป็นเพลงเกี่ยวกับเรื่องอะไร จากนั้นเปิดคลิปวิดีโอที่สนับในการแนะนำตนเองเป็นภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนดู

2. ขั้นเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรมของสถานการณ์

2.1 ครูสอนคำศัพท์หรือประโยคที่มีอยู่ในบทสนทนาให้นักเรียน เพื่อเตรียมความรู้ในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรม ให้แก่นักเรียน โดยเริ่มสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทักทายเวลาต่างๆ ด้วยการเลือกนักเรียนจำนวน 3 คน ให้แต่ละคนเขียนคำศัพท์คนละ 1 คำ ได้แก่ Good morning, Good afternoon และ Good evening และสอนนักเรียนทั้ง 3 คน ฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนแต่ละคนได้ จากนั้น ให้นักเรียนแต่ละคนนำคำศัพท์ที่ตนเขียนไว้ออกมาพูดให้เพื่อนดูหน้าชั้นเรียน และออกเสียงพร้อมบอกความหมายของคำศัพท์ให้เพื่อนฟัง และให้เพื่อนออกเสียงตาม

2.2 เมื่อนักเรียนทั้ง 3 คน ออกเสียงคำทักทายและบอกความหมายของคำศัพท์เสร็จแล้ว ครูอธิบายเพิ่มเติมการใช้คำทักทาย ว่าถ้าในเวลาเช้าหรือหลังเที่ยงถึงเที่ยงวันหากพบกันจะทักทายด้วยคำว่า Good morning เวลากลางวันไปจนถึงเวลาหกโมงเย็นหากพบกันทักทายด้วยคำว่า Good afternoon และเวลาค่ำหลังหกโมงเย็นไปแล้วหากพบกันจะทักทายด้วยคำว่า Good evening จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติมถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หากมีคนทักทายด้วยคำว่า Good morning ผู้ตอบก็ต้องตอบกลับว่า Good morning ถ้าผู้ทักทาย พูดคำว่าอะไร เราก็ทักทายกลับด้วยคำนั้น และบอกความแตกต่างของการทักทายในภาษาอังกฤษซึ่งต่างจากภาษาไทย ว่าภาษาไทย เมื่อพบกันทักทายด้วยคำว่า สวัสดี ไม่ว่าจะพบกันในเวลาใดก็ตาม แต่ภาษาอังกฤษต้องใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับเวลา

2.3 ครูเตรียมป้ายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแนะนำตนเอง และเลือกนักเรียนจำนวน 3 คน ในแต่ละคนจะได้ประโยคต่อไปนี้

คนที่ 1 My name is ____ (ชื่อ) ____.

คนที่ 2 I am ____ (ชื่อ) ____.

คนที่ 3 Call me ____ (ชื่อเล่น) ____.

เมื่อเลือกนักเรียนได้แล้ว ครูสอนนักเรียนทั้ง 3 คน อ่านประโยคที่แต่ละคนได้จากนั้นให้นักเรียนทั้ง 3 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน และออกเสียงประโยคที่ตนได้ให้เพื่อนฟังและบอกความหมาย นักเรียนคนอื่นที่อยู่ในชั้นเรียนออกเสียงตามและบอกความหมาย

2.4 เมื่อนักเรียนทั้ง 3 คน อ่านประโยคที่ตนได้รับจบแล้ว ครูอธิบายเพิ่มเติมว่าการแนะนำตัว สามารถใช้ประโยคที่แนะนำชื่อจริงและชื่อเล่นได้ การแนะนำชื่อจริงเวลาพูดไม่ต้องมีคำนำหน้าเด็กหญิง เด็กชาย เหมือนภาษาไทย แต่ให้บอกชื่อตนเองได้เลย ประโยคที่ใช้แนะนำตัวมีสอง ประโยคคือ ใช้ประโยค

My name is ____ (ชื่อ) ____ . / I am ____ (ชื่อ) ____ . และถ้าจะบอกชื่อเล่นในการ

แนะนำตัวใช้ประโยค Call me ____ (ชื่อเล่น) ____ .

2.5 นักเรียนอาสาสมัคร 2 คน ฝึกพูดประโยค ในการถาม-ตอบว่าคู่สนทนามาจากที่ไหนด้วยประโยค

A: Where are you from?

B: I'm from ____ (สถานที่) ____.

เมื่อนักเรียนอาสาสมัครพูดจบ นักเรียนในชั้นเรียนจับคู่กันฝึกบทสนทนาถาม-ตอบว่ามาจากที่ไหน โดยให้นักเรียนสมมติสถานที่ที่ขึ้นเอง

2.6 ครูเลือกนักเรียน 2 คน และสอนอ่านประโยคที่ใช้ในการถามชื่อสองประโยค ซึ่งเตรียมเป็นป้ายคำศัพท์ไว้ให้นักเรียนเวลานำเสนอ ได้แก่

- What's your name?

- What's your nickname?

จากนั้นให้นักเรียน 2 คนที่เลือกออกมา ชูป้ายคำศัพท์ที่เตรียมไว้ และอ่านออกเสียงให้เพื่อนในห้องเรียนคนอื่นๆ ออกเสียงตาม จากนั้นครูถามนักเรียนในห้องเรียนว่าทั้งสองประโยคนี้มีความหมายว่าอะไร

2.7 ครูเลือกนักเรียน 4 คน เพื่อมาฝึกพูดประโยคที่ใช้แสดงความยินดีที่ได้รู้จักกัน ซึ่งแสดงมารยาทที่เหมาะสม ฝึกพูดประโยค 4 ประโยค ต่อไปนี้

- Nice to see you.

- Nice to meet you.

- Glad to meet you.

- I'm glad to meet you.

เมื่อนักเรียนทั้ง 4 คน ฝึกพูดประโยคทั้ง 4 ประโยคนี้แล้ว ให้นักเรียนแต่ละคนทั้ง 4 คน ชูป้ายคำศัพท์ซึ่งครูเตรียมไว้ให้ ในแต่ละประโยคทีละประโยค และออกเสียงให้เพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนฟัง เพื่อนในชั้นเรียนออกเสียงตาม

2.8 เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่ใช้ในการแสดงความยินดีที่ได้รู้จักกันแล้ว ครูอธิบายเพิ่มเติมว่า ประโยคทั้ง 4 ที่นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงนั้น มีความหมายเหมือนกันคือ ยินดีที่ได้รู้จัก ซึ่งนักเรียนจะเลือกใช้ประโยคใดในการแสดงความยินดีที่ได้รู้จักกับบุคคลที่เราเพิ่งรู้จักกันก็ได้ และเมื่อมีคนบอกเราว่ายินดีที่ได้รู้จัก เราควรตอบกลับด้วยว่ายินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน ด้วยการเติมคำ

ว่า too ทำโยค เช่น Nice to meet you, too. หมายถึง ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน

- 2.9 ครูฉายบทสนทนาในหัวข้อการแนะนำตนเอง (Self-Introduction) โดยใช้
โปรเจกเตอร์และให้นักเรียนจดบทสนทนา ลงในสมุด และให้นักเรียนแต่ละ
คนไปฝึกอ่านและพูดภาษาอังกฤษตามบทสนทนาที่ให้ไป

ชั่วโมงที่ 3 – 4

3. ผู้แสดงบทบาทสมมติ

ครูทบทวนประโยคที่ได้สอนไปในชั่วโมงที่ 1-2 จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน จะมี
นักเรียนทั้งหมด 20 คู่ เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ได้จดบันทึกไปคือ การแนะนำ
ตนเอง (Self-Introduction)

4. ขั้นเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท

เมื่อนักเรียนได้คู่ครบทุกคนแล้ว ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนแต่ละคู่ จะออกมา
นำเสนอหน้าชั้นเรียนทุกคู่ โดยให้แต่ละคู่ส่งตัวแทนของตัวเองออกมาจับฉลากว่าใคร
จะได้พูดเป็นลำดับที่เท่าไร (ครูจดบันทึกไว้ว่าใครพูดในลำดับที่เท่าไร จนครบ 20 คู่)
โดยแต่ละคู่จะมีเวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พูดนั้น ให้ประเมิน
การแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเป็นคู่ลงในแบบ
ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน เมื่อเพื่อนนักเรียนพูดจบ ครูถามความ
คิดเห็นของนักเรียนในห้องเรียนว่าการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนทั้งสองคนนั้นเป็น
อย่างไร โดยสุ่มถามหรือให้นักเรียนยกมือแสดงความคิดเห็นเองก็ได้

5. ขั้นจัดฉากการแสดง

นักเรียนช่วยกันจัดพื้นที่หน้าห้องเรียนให้มีความกว้างมากพอที่จะให้นักเรียนแสดง
บทบาทสมมติได้ ตามสถานการณ์การแนะนำตนเอง และนักเรียนในห้องสามารถเห็น
การแสดงทุกคน

6. ขั้นแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนนั่งตามลำดับที่ที่ตนจับฉลากได้เป็นคู่ เรียงไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 จนถึงลำดับที่ 20
จากนั้นเมื่อครูบอกให้นักเรียนคู่ที่จับได้ลำดับที่ 1 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้
นักเรียนที่จับฉลากได้ลำดับที่ 2 – 20 ทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของ

นักเรียนที่กำลังแสดง เพื่อให้ นักเรียน มีความตั้งใจในการฟัง และดูเพื่อนแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อครบเวลา 3 นาที หรือเมื่อนักเรียนพูดจบ ครูถามนักเรียนที่ได้ดูและฟังการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน ว่านักเรียน มีความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนคู่นี้อย่างไร ในเรื่องความ ตรงต่อเวลาในการพูด เวลาเพื่อนพูดได้ชัดเจนหรือไม่ เพื่อนนักเรียนพูดโต้ตอบกัน ได้อย่างเข้าใจความหมายตอบตรงตามคำถามหรือไม่ มีความเป็นธรรมชาติในการแสดง ท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับหรือไม่ หรือในเรื่องอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการแสดง ความคิดเห็น ซึ่งใช้เวลาในการแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 2 นาทีต่อคู่ จากนั้น คู่ที่จับ ฉลากได้เป็นลำดับที่ 2 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งคู่ที่แสดงบทบาทสมมตินั้นไม่ ต้องประเมินการแสดงบทบาทสมมติของตนเอง และทำไปเรื่อยๆ จนครบ 20 คู่

7. ขั้นตอนิปรายผลการแสดง

หลังจากนักเรียนแสดงครบทุกคน ทุกคู่แล้ว ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าเพื่อน นักเรียนที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น ส่วนใหญ่แสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และตัวของนักเรียนเองที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนคิดว่าตัวเองแสดง บทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และคิดว่าเพื่อนหรือตนเองมีจุดที่ต้องปรับปรุงในเรื่องใด เช่น การออกเสียง การเตรียมความพร้อมในการพูด การทำความเข้าใจกับประโยคที่พูด เวลาที่ใช้ในการพูดมากเกินไปหรือไม่ จากนั้น ครูให้ข้อเสนอแนะนักเรียนทีละคู่ ทีละ คน เพื่อนำไปปรับปรุงการพูดให้ดียิ่งขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

8. ขั้นตอนกำหนดกิจกรรมติดตามผล

ครูสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนว่าคนใดควรต้องปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง ซึ่ง หากการพูดยังไม่ดี ครูให้คำแนะนำ และให้นักเรียนไปอ่านบทสนทนาเพิ่มเติม ทำความ เข้าใจ และพัฒนาการแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นวีซีดี
- แถบข้อความประโยค เช่น
 - Nice to see you.
 - Nice to meet you.
 - Glad to meet you.
 - I'm glad to meet you.

การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัด
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียน
 - 1.2 ทดสอบหลังเรียน
2. เครื่องมือวัด
 - 2.1 แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.2 แบบประเมินความคิดเห็นของเพื่อนนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ
3. เกณฑ์การวัด
 - 3.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดร้อยละ 70
 - 3.2 ผ่านเกณฑ์การประเมินทดสอบหลังเรียนร้อยละ 70

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 (การสอนแบบใช้การแสดงบทบาทสมมติ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก

เวลา 4 ชั่วโมง

(Introducing a Person to Another Person)

มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ป.5/1 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา

ป.5/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

สาระสำคัญ

การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก ควรแนะนำตามลำดับความอาวุโสของบุคคล

Example: This is my father. This is my mother and my younger sister.

จุดประสงค์การเรียนรู้

ผู้เรียนสามารถตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้องตามกาลเทศะและตามวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษา

ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. การแสดงบทบาทสมมติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

Skills: Speaking skills

Dialogue:

Pom: Hi, Put. How have you been doing?

Put: I'm fine. Thank you, and how about you?

Pom: I'm OK. Let me introduce my family to you. This is my father, my mother, and my younger sister.

Put: Glad to meet you.

Father, mother and younger sister: Glad to meet you, too.

Grammar: Sentence structure: Present Simple

Culture:

1. การถามสารทุกข์สุกดิบ

- How have you been (doing)?
- How are you?
- How are you today?

2. การตอบ

- I'm fine. Thank you.
- I'm well. Thank you.
- I'm very well. Thank you.
- So-so. Thank you.
- I'm OK. Thank you.

3. การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก

- Let me introduce my family to you.
- This is my __ (ผู้อาวุโสที่สุด) __, __ (อาวุโสรองลงมา) and __ (อาวุโสอายุน้อยที่สุด) __.

Vocabularies:

introduce	family	father
younger	sister	mother

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
ชั่วโมงที่ 1 – 2

1. ขั้นการนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

ครูเลือกนักเรียนมา 3 คน และบอกว่าสมมตินักเรียนคนหนึ่งเป็นน้องครู อีกสองคนเป็นพ่อและแม่ของครู และถามนักเรียนว่าถ้านักเรียนต้องการแนะนำ 3 คนนี้ ให้เพื่อนอีกคนของนักเรียนรู้จัก นักเรียนจะแนะนำใครก่อนหลัง นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น

2. ขั้นเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรมของสถานการณ์

2.1 นักเรียนคู่มือปฏิบัติทำการแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก จากนั้นครูเลือกนักเรียนออกมา 3 คน เพื่อฝึกพูดประโยค ซึ่งเป็นประโยคเกริ่นนำเนื้อเรื่องก่อนที่จะเข้าสู่ประโยคที่ใช้ในการแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person) เมื่อทั้ง 3 คน ฝึกพูดประโยคแล้ว ให้พูดให้เพื่อนฟังและออกเสียงตาม ประโยคที่ฝึกพูดได้แก่

- How have you been (doing)?
- How are you?
- How are you today?

2.2 เมื่อนักเรียนทั้ง 3 คน พูดให้เพื่อนในห้องฟังและออกเสียงตามแล้ว ครูถามนักเรียนในห้องเรียนว่าใครสามารถบอกได้บ้างว่าความหมายของทั้ง 3 ประโยคที่เพื่อนพูดนั้น คืออะไร ซึ่งหากไม่มีใครตอบได้ ครูอธิบายและบอกนักเรียนว่า ประโยคทั้ง 3 ที่เพื่อนพูดนั้น มีความหมายเหมือนกันคือ คุณสบายดีไหม หรือวันนี้คุณสบายดีไหม จะเลือกใช้ประโยคใดถามก็ได้ หรือถ้าเจอประโยคใดให้รู้ไว้ว่ามีความหมายเหมือนกัน และอธิบายเพิ่มเติมว่า ในภาษาอังกฤษนั้น เมื่อเจอกันกล่าวคำทักทายแล้ว คำจะถามสารทุกข์สุกดิบกันว่าเป็นอย่างไรบ้าง และถามนักเรียนว่านักเรียนคิดว่าวัฒนธรรมของเค้าที่เมื่อพบกันแล้วกล่าวคำทักทาย และถามสารทุกข์สุกดิบนั้นเหมือนหรือต่างจากภาษาไทยหรือไม่อย่างไร

2.3 จากนั้นครูเลือกนักเรียนคนใหม่ที่ไม่ซ้ำคนเดิม ออกมา 5 คน เพื่อฝึกพูดประโยคที่ใช้ในการตอบคำถามเมื่อมีคนถามสารทุกข์สุกดิบจะตอบเช่นไร โดยให้แถบประโยคนักเรียนคนละประโยค ได้แก่

- I'm fine. Thank you.
- I'm well. Thank you.
- I'm very well. Thank you.
- So-so. Thank you.
- I'm OK. Thank you.

เมื่อนักเรียนทั้ง 5 คน ฝึกพูดภาษาอังกฤษได้แล้ว ให้พูดประโยคให้เพื่อนในห้องฟังและให้เพื่อนในห้องพูดออกเสียงตาม จากนั้นครูถามความหมายนักเรียนในห้องเรียนทีละประโยค ถ้าใครตอบได้ให้ยกมือขึ้น และครูอธิบายเพิ่มเติมว่า ประโยค I'm fine. Thank you. / I'm well. Thank you / I'm very well. Thank you. / I'm OK. Thank you. มีความหมายเหมือนกันคือฉันสบายดี ใช้ตอบเมื่อเราสบายดีไม่ได้เจ็บป่วย หรือประโยค So-so. Thank you. หมายถึง เรื่อยๆ โดยรวมก็คือสบายดี และให้นักเรียนสังเกตว่าทุกประโยคหลังตอบเมื่อคำถามสารทุกข์สุกดิบแล้ว จะมีคำลงท้ายด้วยคำว่า Thank you. ซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมของเค้าที่มักจะกล่าวคำขอบคุณเมื่อมีผู้ถามที่แสดงถึงความห่วงใย

2.4 ครูเลือกนักเรียนออกมา 4 คน คนหนึ่งเป็น พ่อ อีกคนเป็นแม่ อีกคนหนึ่งเป็นน้อง และอีกคนหนึ่งเป็นผู้แนะนำ 3 คน นี้ให้เพื่อนนักเรียนรู้จัก โดยคนที่เป็นผู้แนะนำ พ่อ แม่ และน้อง ให้รู้จักนั้น พูดประโยคดังต่อไปนี้

- Let me introduce my family to you. This is my __ (ผู้อาวุโสที่สุด) __, __ (อาวุโสรองลงมา) and __ (อาวุโสน้อยที่สุด) __.

เมื่อนักเรียนคนที่เป็นผู้แนะนำพ่อ แม่ และน้อง ให้นักเรียนคนอื่นรู้จักพูดประโยคภาษาอังกฤษได้แล้ว ครูถามนักเรียนในห้องเรียนว่า เวลาที่นักเรียนจะแนะนำบุคคลใด บุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จักนั้น นักเรียนต้องเรียงตามลำดับความอาวุโส โดยให้เกียรติผู้ที่อาวุโสกว่า จะ

ได้รับการแนะนำก่อน ดังนั้น ในสถานการณ์นี้ นักเรียนคิดว่า นักเรียนจะแนะนำใครก่อน – หลัง นักเรียนในห้องร่วมกันแสดงความคิดเห็น

2.5 ครูฉายบทสนทนาโดยใช้โปรเจคเตอร์ และให้นักเรียนจดบันทึก บทสนทนาการแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person) ลงในสมุด

ชั่วโมงที่ 3 – 4

3. ผู้แสดงบทบาทสมมติ

ครูทบทวนประโยคที่ได้สอนไปในชั่วโมงที่ 1-2 จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน จะมีนักเรียนทั้งหมด 20 คู่ เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ได้จดบันทึกไปคือ การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person)

4. ขั้นเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท

เมื่อนักเรียนได้คู่ ครบทุกคนแล้ว ซึ่งอาจเป็นคนที่ได้แสดงบทบาทสมมติในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ก็ได้ ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนแต่ละคู่ จะออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนทุกคู่ โดยให้แต่ละคู่ส่งตัวแทนของตัวเองออกมาจับฉลากว่าใครจะได้พูดเป็นลำดับที่เท่าไร (ครูจดบันทึกไว้ว่าใครพูดในลำดับที่เท่าไร จนครบ 20 คู่) โดยแต่ละคู่จะมีเวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พูดนั้น ให้ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเป็นคู่ลงในแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน เมื่อเพื่อนนักเรียนพูดจบ ครูถามความคิดเห็นของนักเรียนในห้องเรียนว่าการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนทั้งสองคนนั้นเป็นอย่างไร โดยสุ่มถามหรือให้นักเรียนยกมือแสดงความคิดเห็นเองก็ได้

5. ขั้นจัดฉากการแสดง

นักเรียนช่วยกันจัดพื้นที่หน้าห้องเรียนให้มีความกว้างมากพอที่จะแสดงบทบาทสมมติได้ และนักเรียนในห้องสามารถเห็นการแสดงทุกคน

6. ขั้นแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนนั่งตามลำดับที่ที่ตนจับฉลากได้เป็นคู่ เรียงไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 จนถึงลำดับที่ 20 จากนั้นเมื่อครูบอกว่านักเรียนคู่ที่จับได้ลำดับที่ 1 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนที่จับฉลากได้ลำดับที่ 2 – 20 ทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนที่กำลังแสดง เพื่อให้

นักเรียนมีความตั้งใจในการฟัง และดูเพื่อนแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อครบเวลา 3 นาที หรือเมื่อนักเรียนพูดจบ ครูถามนักเรียนที่ได้ดูและฟังการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน ว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนคู่นี้อย่างไร ในเรื่องความตรงต่อเวลาในการพูด เวลาเพื่อนพูดได้ยินชัดเจนหรือไม่ เพื่อนนักเรียนพูดโต้ตอบกันได้อย่างไร เข้าใจความหมายตอบตรงตามคำถามหรือไม่ มีความเป็นธรรมชาติในการแสดงท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับหรือไม่ หรือในเรื่องอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการแสดงความคิดเห็น ซึ่งใช้เวลาในการแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 2 นาทีต่อคู่ จากนั้น คู่ที่จับฉลากได้เป็นลำดับที่ 2 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งคู่ที่แสดงบทบาทสมมตินั้นไม่ต้องประเมินการแสดงบทบาทสมมติของตนเอง และทำไปเรื่อยๆ จนครบ 20 คู่

7. ขั้นตอนิปรายผลการแสดง

หลังจากนักเรียนแสดงครบทุกคน ทุกคู่แล้ว ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าเพื่อนนักเรียนที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น ส่วนใหญ่แสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และตัวของนักเรียนเองที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนคิดว่าตัวเองแสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และคิดว่าเพื่อนหรือตนเองมีจุดที่ต้องปรับปรุงในเรื่องใด เช่น การออกเสียง การเตรียมความพร้อมในการพูด การทำความเข้าใจกับประโยคที่พูด เวลาที่ใช้ในการพูดมากเกินไปหรือไม่ จากนั้น ครูให้ข้อเสนอแนะนักเรียนทีละคู่ ทีละคน เพื่อนำไปปรับปรุงการพูดให้ดียิ่งขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

8. ขั้นตอนกำหนดกิจกรรมติดตามผล

ครูสังเกตพฤติกรรมภาษาของนักเรียนว่าคนใดควรต้องปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง ซึ่งหากการพูดยังไม่ดี ครูให้คำแนะนำ และให้นักเรียนไปดู YouTube และอ่านบทสนทนาเพิ่มเติมทำความเข้าใจ และพัฒนาในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นวีซีดี
- แถบข้อความประโยคที่ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ

การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัด
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียน
 - 1.2 ทดสอบหลังเรียน
2. เครื่องมือวัด
 - 2.1 แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.2 แบบประเมินความคิดเห็นของเพื่อนนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ
3. เกณฑ์การวัด
 - 3.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดร้อยละ 70
 - 3.2 ผ่านเกณฑ์การประเมินทดสอบหลังเรียนร้อยละ 70

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 (การสอนแบบใช้การแสดงบทบาทสมมติ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การสนทนาทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)

เวลา 4 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำง่ายๆ

ป.5/3 พูดแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ

สาระสำคัญ

การพูดคุยทางโทรศัพท์เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน การใช้ประโยคภาษาอังกฤษในการฝากข้อความ โทรกลับภายหลัง หรือถือสายรอ ควรใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

จุดประสงค์การเรียนรู้

พุดสนทนาโต้ตอบทางโทรศัพท์ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้องตามกาลเทศะและตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. การแสดงบทบาทสมมติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

Skills: Speaking skills

Dialogue: **Talking on the Phone**

Tony: Hello.

Jenny: Hello. May I speak to Kate, please?

Tony: I'm sorry. She is not at home. Would you like to leave a message?

Jenny: Yes, please tell her to call me back. I'm Jenny.

Tony: OK. Bye.

Jenny: Thank you. Bye.

Grammar: Sentence structure: Present Simple, Future Simple

Culture:

1. การขอสายคู่สนทนา

- May I speak to ___ (name) ___?
- Could I talk to ___ (name) ___?
- I would like to talk with ___ (name) ___, please.

2. การบอกว่าคุณพูดสายอยู่

- I'm ___ (name) ___, speaking.
- It's me, ___ (name) ___.
- This is ___ (name) ___ speaking.

3. การแจ้งคู่สนทนาให้ถือสายรอ

- Hold on, please.

4. การแจ้งคู่สนทนาว่าผู้ที่ต้องการพูดสายไม่อยู่

- I'm sorry. She is not at home.
- I'm sorry. She just left.
- I'm sorry. He just went out for lunch.

5. การระบุเวลาที่จะโทรกลับมาใหม่

- I will call back again in the afternoon.
- I will call back again tomorrow.
- I will call back again at around 3 o'clock.

6. การฝากข้อความ

- Would you like to leave a message?

Vocabularies:

speak

sorry

message

call

back

tell

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ชั่วโมงที่ 1 – 2

1. ขั้นการนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

ครูฉายวิดีโอทัศน์ให้นักเรียนดูสนทนาทางโทรศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ แล้วถามนักเรียนว่า เวลานั้นนักเรียนคุยโทรศัพท์ นักเรียนจะพูดอะไรบ้าง

2. ขั้นเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรมของสถานการณ์

ครูเตรียมความพร้อมให้นักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง ลักษณะสังคม วัฒนธรรมของการสนทนาทางโทรศัพท์ด้วยการเตรียมความพร้อมดังขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ครูเลือกนักเรียนออกมาหน้าชั้นเรียน 3 คน โดยเลือกคนที่ไม่ค่อยออกมาหน้าชั้นเรียน เพื่อฝึกพูดประโยคการขอสายคู่สนทนา ด้วยประโยคต่อไปนี้

- May I speak to __ (name) __?
- Could I talk to ____ (name) _____?
- I would like to talk with ____ (name) _____, please.

จากนั้นครูให้นักเรียนทั้ง 3 คน พูดออกเสียงประโยคให้เพื่อนฟัง และให้เพื่อนในห้องเรียนออกเสียงตาม ซึ่งหากออกเสียงผิด ครูแก้ไขด้วยการออกเสียงให้ถูกต้อง จากนั้นครูถามนักเรียนว่า ใครทราบความหมายของประโยคทั้ง 3 ประโยค ที่เพื่อนนักเรียนพูดบ้าง นักเรียนร่วมกันบอกความหมายและแสดงความคิดเห็น

2.2 ครูอธิบายเพิ่มเติมให้นักเรียนว่า ประโยคที่ใช้ในการขอสายคู่สนทนาทั้ง 3 ประโยคนี้ มีความหมายเหมือนกันคือ ฉันขอสาย _ (ชื่อคู่สนทนา) _ ค่ะ/ครับ จะเลือกใช้ประโยคใดในการพูดก็ได้ซึ่งประโยคทั้ง 3 นี้เป็นการขอสายคู่สนทนาด้วยคำสุภาพ

2.3 ครูเลือกนักเรียนออกมา 3 คน เพื่อฝึกพูดประโยคว่าตนเองกำลังพูดสายอยู่ เมื่อพูดได้แล้วให้พูดให้เพื่อนออกเสียงตาม โดยใช้ประโยคดังนี้

- I'm _____ (name) _____, speaking.
- It's me, _____ (name) _____.
- This is _____ (name) _____ speaking.

จากนั้นให้นักเรียนในห้องเรียนร่วมกันบอกความหมายของประโยคที่ได้พูดไป

2.4 ครูขออาสาสมัครนักเรียน 1 คน ออกมาพูดประโยคเมื่อเราจะบอกให้เค้าถือสายรอ จะใช้ประโยคภาษาอังกฤษว่า Hold on, please. และให้อาสาสมัครพูดให้เพื่อนในห้องเรียนพูดตาม

2.5 ครูเลือกนักเรียนออกมา 3 คน เพื่อฝึกพูดประโยคที่ใช้ในการแจ้งคู่สนทนาว่าผู้ที่ต้องการพูดสายไม่อยู่ และพูดให้เพื่อนพูดออกเสียงตาม ด้วยประโยคต่อไปนี้

- I'm sorry. She is not at home.
- I'm sorry. She just left.
- I'm sorry. He just went out for lunch.

เมื่อนักเรียนพูดทั้ง 3 ประโยค ครบแล้ว ครูให้นักเรียนร่วมกันบอกความหมายของแต่ละประโยค และอธิบายเพิ่มเติมว่าประโยค I'm sorry. She is not at home. หมายถึง ฉันขอโทษนะคะ เขาไม่อยู่บ้านค่ะ ประโยค I'm sorry. She just left. หมายถึง ฉันขอโทษนะคะ เขาเพิ่งออกไปเมื่อสักครู่นี้เองค่ะ และประโยค I'm sorry. He just went out for lunch. หมายถึง ฉันขอโทษ

นะคะ เขาเพิ่งออกไปทานอาหารกลางวันค่ะ และให้นักเรียนสังเกตว่าในทุกประโยคจะมีคำว่า I'm sorry. นั่นหมายถึงมารยาทในการพูดโทรศัพท์กรณีที่คนที่ต้องการพูดไม่อยู่ ให้บอกว่า I'm sorry. ก่อนที่จะบอกว่าเค้าไปไหน หรือเค้าไม่อยู่

2.6 เลือกนักเรียนออกมา 3 คน เพื่อฝึกพูดระยะเวลาที่โทรกลับมาใหม่ และให้เพื่อนพูดออกเสียงตาม หากออกเสียงผิด ครูแก้ไขให้ออกเสียงให้ถูกต้อง ด้วยประโยคดังต่อไปนี้

- I will call back again in the afternoon.
- I will call back again tomorrow.
- I will call back again at around 3 o'clock.

เมื่อฝึกพูดออกเสียงครบทั้ง 3 ประโยคแล้ว นักเรียนร่วมกันบอกความหมายของแต่ละประโยค หากแปลความหมายผิด ครูอธิบายความหมายที่ถูกต้องให้

2.7 ครูขออาสาสมัครนักเรียน 1 คน เพื่อฝึกพูดประโยคที่ใช้ในการฝากข้อความกรณีผู้ที่ต้องการพูดสายด้วยไมอยู่ และให้เพื่อนพูดตาม โดยใช้ประโยค Would you like to leave a message? ซึ่งหมายถึง คุณต้องการฝากข้อความไว้หรือไม่

2.8 ครูสุ่มถามนักเรียนในห้องเรียนว่า ถ้านักเรียนต้องการขอสายเงิน นักเรียนจะพูดเป็นภาษาอังกฤษอย่างไร หรือมีคนโทรศัพท์มาแล้วต้องการขอสายคุณพ่อของนักเรียน นักเรียนจะตอบอย่างไร หากพ่อไม่อยู่บ้าน หรือหากนักเรียนต้องการฝากข้อความไว้เพราะคนที่นักเรียนต้องการพูดสายด้วยไมอยู่ นักเรียนจะพูดว่าอย่างไร

2.9 นักเรียนจับบันทึกบทสนทนาในหัวข้อการพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone) ลงในสมุด

ชั่วโมงที่ 3 – 4

3. ผู้แสดงบทบาทสมมติ

ครูทบทวนประโยคที่ได้สอนไปในชั่วโมงที่ 1-2 จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน จะมีนักเรียนทั้งหมด 20 คู่ เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ได้จับบันทึกไปคือ การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)

4. ขั้นเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท

เมื่อนักเรียนได้คู่ ครบทุกคนแล้ว ซึ่งอาจเป็นคนที่ได้แสดงบทบาทสมมติในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ก็ได้ ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนแต่ละคู่ จะออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนทุกคู่ โดยให้แต่ละคู่ส่งตัวแทนของกลุ่มตนเองออกมาจับฉลากว่าใครจะได้พูดเป็นลำดับที่เท่าไร (ครูจัดบันทึกไว้ว่าใครพูดในลำดับที่เท่าไร จนครบ 20 คู่) โดยแต่ละคู่จะมีเวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พูดนั้น ให้ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเป็นคู่ลงในแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน เมื่อเพื่อนนักเรียนพูดจบ ครูถามความคิดเห็นของนักเรียนในห้องเรียนว่าการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนทั้งสองคนนั้นเป็นอย่างไร โดยสุ่มถามหรือให้นักเรียนยกมือแสดงความคิดเห็นเองก็ได้

5. ขั้นจัดฉากการแสดง

นักเรียนช่วยกันจัดฉากการแสดง หากมีอุปกรณ์ที่จะใช้ในการแสดงให้นักเรียนจัดทำและเตรียมมาให้พร้อม เช่น โทรศัพท์ (จำลองหรือของจริง) โดยให้นักเรียนแสดงท่าทางความรู้สึก ผ่านบทบาทที่ตนได้รับให้เหมาะสม และจัดพื้นที่หน้าห้องเรียนให้มีความกว้างมากพอที่จะให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติได้ และนักเรียนในห้องสามารถเห็นการแสดงทุกคน

6. ขั้นแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนนั่งตามลำดับที่ที่ตนจับฉลากได้เป็นคู่ เรียงไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 จนถึงลำดับที่ 20 จากนั้นเมื่อครูบอกว่านักเรียนคู่ที่จับได้ลำดับที่ 1 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนที่จับฉลากได้ลำดับที่ 2 – 20 ทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนที่กำลังแสดง เพื่อให้ นักเรียนมีความตั้งใจในการฟัง และดูเพื่อนแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมกาพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อครบเวลา 3 นาที หรือเมื่อนักเรียนพูดจบ ครูถามนักเรียนที่ได้ดูและฟังการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน ว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนคู่นี้อย่างไร ในเรื่องความตรงต่อเวลาในการพูด เวลาเพื่อนพูดได้ยินชัดเจนหรือไม่ เพื่อนนักเรียนพูดได้ตอบกันได้อย่างไร เข้าใจความหมายตอบตรงตามคำถามหรือไม่ มีความเป็นธรรมชาติในการแสดงท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับหรือไม่ หรือในเรื่องอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการแสดงความคิดเห็น ซึ่งใช้เวลาในการแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 2 นาทีต่อคู่ จากนั้น คู่ที่จับฉลากได้เป็นลำดับที่ 2 ออกมาแสดงบทบาท

สมมติ ซึ่งคู่ที่แสดงบทบาทสมมตินั้นไม่ต้องประเมินการแสดงบทบาทสมมติของตนเอง และทำไปเรื่อยๆ จนครบ 20 คู่

7. ชั้นอภิปรายผลการแสดง

หลังจากนักเรียนแสดงครบทุกคน ทุกคู่แล้ว ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าเพื่อนนักเรียนที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น ส่วนใหญ่แสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และตัวของนักเรียนเองที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนคิดว่าตัวเองแสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และคิดว่าเพื่อนหรือตนเองมีจุดที่ต้องปรับปรุงในเรื่องใด เช่น การออกเสียง การเตรียมความพร้อมในการพูด การทำความเข้าใจกับประโยคที่พูด เวลาที่ใช้ในการพูดมากเกินไปหรือไม่ จากนั้น ครูให้ข้อเสนอแนะนักเรียนทีละคู่ ทีละคน เพื่อนำไปปรับปรุงการพูดให้ดียิ่งขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

8. ชั้นกำหนดกิจกรรมติดตามผล

ครูสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนว่าคนใดควรต้องปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง ซึ่งหากการพูดยังไม่ดี ครูให้คำแนะนำ และให้นักเรียนไปดู YouTube และอ่านบทสนทนาเพิ่มเติมทำความเข้าใจและเตรียมพร้อมในการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาการแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นวีซีดี
- แถบข้อความประโยคตามสถานการณ์ต่างๆ

การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัด
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียน
 - 1.2 ทดสอบหลังเรียน

2. เครื่องมือวัด
 - 2.1 แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.2 แบบประเมินความคิดเห็นของเพื่อนนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ
3. เกณฑ์การวัด
 - 3.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินพฤติกรรม การพูดร้อยละ 70
 - 3.2 ผ่านเกณฑ์การประเมินทดสอบหลังเรียนร้อยละ 70

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 (การสอนแบบใช้การแสดงบทบาทสมมติ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การถามราคา (Asking about Prices)

เวลา 4 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ป.5/1 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของ
ภาษา

ป.5/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ป.5/1 ฟัง พูด สถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระสำคัญ

การถามราคาสินค้า ควรรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและประโยชน์ที่ใช้ในการสนทนาซื้อขาย หรือต่อราคาที่ถูกต้อง เพื่อให้ใช้สื่อสารได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

พูดสนทนาได้ตอบการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องตามกาลเทศะและตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. การแสดงบทบาทสมมติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

Skills: Speaking skills

Dialogue: Asking about Prices

Shopkeeper: May I help you?

Tom: Yes, please. How much is this pen?

Shopkeeper: It is two hundred and fifty baht, sir.

Tom: Could you lower the price?

Shopkeeper: Well, all right. We will give you a five percent discount.

Tom: Great. I will take this one.

Shopkeeper: Would you like to pay by cash or credit card?

Tom: I will pay by cash. Here it is.

Shopkeeper: Thank you very much. Please come again.

Grammar: Sentence structure: Present Simple, Future Simple

Culture:

1. การถามราคา

- How much is it?
- How much does it cost?

2. การบอกราคา

- It is twenty baht.
- It costs twenty baht.

3. การขอส่วนลด

- Is this your best price?
- Can I get a discount?
- Can I have it for _____ (price) _____?
- Could you lower the price?
- Please lower the price.

4. การถามเกี่ยวกับวิธีการชำระเงิน

- Would you like to pay by cash or credit card?
- Do you accept only cash?
- Can I pay by check?
- Do you accept credit cards?

Vocabularies:	help	price	discount
	credit cards	buy	cash

กิจกรรมการเรียนการสอน

ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
ชั่วโมงที่ 1 – 2

1. ขั้นการนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนดูวิดีโอตัวอย่างเกี่ยวกับการซื้อ – ขายสินค้า การต่อรองราคา สินค้า จาก YouTube เมื่อดูจบแล้ว นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดู และช่วยกัน เดาความหมายประโยคที่ได้ยินจากการดูตัวอย่างวิดีโอตัวอย่าง

2. ขั้นเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคม วัฒนธรรมของสถานการณ์

2.1 ครูเลือกนักเรียนออกมา 2 คน และให้นักเรียนฝึกพูดประโยค ที่ใช้ในการถามราคาจากแถบประโยคที่ครูเตรียมไว้ เมื่อพูดได้แล้วให้ชูประโยคและพูดให้เพื่อน ออกเสียงตาม ประโยคที่พูดได้แก่

- How much is it?
- How much does it cost?

ครูถามความหมายนักเรียนว่าประโยคที่นักเรียนพูดนั้นหมายถึงอะไร นักเรียนร่วมกันบอกความหมาย และครูช่วยเสริมหากนักเรียนบอกความหมายผิด และอธิบายเพิ่มเติมว่า ประโยคทั้งสองนี้ใช้ในกรณีถามราคาสินค้าของที่มีแค่หนึ่งชิ้น หากเราจะซื้อของที่มีมากกว่า 1 อย่าง เราจะถามราคาโดยใช้ประโยค How much are they?

2.2 ครูเลือกนักเรียนออกมา 2 คน เพื่อพูดประโยคที่ใช้ในการบอก
ราคา เวลาบอกราคาเราตอบโดยใช้ประโยค

- It is twenty baht.
- It costs twenty baht.

เมื่อนักเรียนทั้ง 2 คน พูดออกเสียงได้แล้วให้ออกเสียงให้เพื่อนใน
ห้องฟังและให้เพื่อนในห้องเรียนพูดตาม จากนั้นครูถามความหมายของประโยคและนักเรียนร่วมกัน
บอกความหมายของประโยค ครูอธิบายเพิ่มเติมว่า ทั้งสองประโยคนี้ใช้ตอบเมื่อสิ่งของที่คำถามมี 1
อย่าง แต่ถ้าคำถามราคาส่งของที่มีมากกว่า 1 อย่าง จะตอบโดยใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย They are
__(ราคา)___.

2.3 ครูเลือกนักเรียนออกมาหน้าชั้นเรียน 5 คน เพื่อพูดประโยคที่ใช้
ในการขอส่วนลดราคา เมื่อพูดได้แล้วให้ฝึกพูดนำให้เพื่อนพูดตาม ประโยคที่พูดได้แก่

- Is this your best price?
- Can I get a discount?
- Can I have it for _____ (price) _____?
- Could you lower the price?
- Please lower the price.

ครูถามว่าประโยคที่นักเรียนพูดนั้นหมายความว่าอะไร หาก
นักเรียนตอบไม่ได้ ครูอธิบายและบอกความหมายว่าประโยคทั้ง 5 ประโยคนี้ เป็นประโยคที่ใช้ใน
การถามเพื่อต่อรองราคา ว่าขอลดราคาหน่อยได้ไหม

2.4 ครูเลือกนักเรียน 4 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน เพื่อฝึกพูดประโยคที่ใช้
ถามเกี่ยวกับการชำระเงิน โดยใช้ประโยคต่อไปนี้

- Would you like to pay by cash or credit card?
- Do you accept only cash?
- Can I pay by check?
- Do you accept credit cards?

จากนั้นครูให้นักเรียนทั้ง 4 คน ชูป้ายประโยคและพูดออกเสียงให้เพื่อนนักเรียนในห้องพูดออกเสียงตามแล้ว ครูอธิบายว่าประโยคทั้ง 4 ประโยคนี้ ใช้ถามเกี่ยวกับการชำระเงินว่าจะจ่ายด้วยเงินสดหรือบัตรเครดิตหรือเช็ค

2.5 ครูเลือกนักเรียนออกมา 2 คน เพื่อแสดงบทบาทสมมติเป็นตัวอย่างให้นักเรียนคนอื่นดูเพื่อเตรียมความพร้อมด้านภาษาให้แก่ นักเรียน โดยให้คนหนึ่งเป็นลูกค้ายอีกคนเป็นเจ้าของร้าน โดยให้ฝึกพูดและแสดงบทบาทสมมติให้เหมาะกับบทบาทที่ตนได้รับ และอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคนที่เป็นเจ้าของร้านว่า เมื่อมีคนมาเข้าร้านเรา เราต้องต้อนรับเค้าด้วยการถามว่า May I help you? หรือ Can I help you? เมื่อนักเรียนทั้งสองคนแสดงบทบาทสมมติเป็นตัวอย่างแล้ว ครูให้นักเรียนจดบันทึกบทสนทนาเกี่ยวกับการถามราคาลงในสมุด เพื่อเตรียมความพร้อมในการพูดภาษาอังกฤษชั่วโมงถัดไป

ชั่วโมงที่ 3 – 4

3. ผู้แสดงบทบาทสมมติ

ครูทบทวนประโยคที่ได้สอนไปในชั่วโมงที่ 1-2 จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน โดยให้นักเรียนเลือกเองว่าใครจะเป็นเจ้าของร้าน ใครจะเป็นลูกค้า จะซื้ออะไร ราคาเท่าไร ลดราคาได้เท่าไร และเตรียมพร้อมในการฝึกพูดการถามราคา (Asking about Prices) โดยออกมาพูดทีละคู่ จำนวน 20 คู่

4. ชั้นเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท

เมื่อนักเรียนได้คู่ ครบทุกคนแล้ว ซึ่งอาจเป็นคนละคู่กับที่ได้แสดงบทบาทสมมติในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ก็ได้ ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนแต่ละคู่ จะออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนทุกคู่ โดยให้แต่ละคู่ส่งตัวแทนของตัวเองออกมาจับฉลากว่าใครจะได้พูดเป็นลำดับที่เท่าไร (ครูจดบันทึกไว้ว่าใครพูดในลำดับที่เท่าไร จนครบ 20 คู่) โดยแต่ละคู่จะมีเวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พูดนั้น ให้ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเป็นคู่ลงในแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน เมื่อเพื่อนนักเรียนพูดจบ ครูถามความคิดเห็นของนักเรียนในห้องเรียนว่าการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนทั้งสองคนนั้นเป็นอย่างไร โดยสุ่มถามหรือให้นักเรียนยกมือแสดงความคิดเห็นเองก็ได้

5. ชั้นจัดฉากการแสดง

นักเรียนช่วยกันจัดฉากการแสดง หากมีอุปกรณ์ที่จะใช้ในการแสดงให้นักเรียนจัดทำและเตรียมมาให้พร้อม เช่น สีนํ้าที่ใช้ในการซื้อขาย โดยให้นักเรียนแสดงท่าทางความรู้สึก ผ่านบทบาทที่ตนได้รับให้เหมาะสม และจัดพื้นที่หน้าห้องเรียนให้มีความกว้างมากพอที่จะให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติได้ และนักเรียนในห้องสามารถเห็นการแสดงทุกคน

6. ชั้นแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนนั่งตามลำดับที่ที่ตนจับฉลากได้เป็นคู่ เรียงไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 จนถึงลำดับที่ 20 จากนั้นเมื่อครูบอกให้นักเรียนคู่ที่จับได้ลำดับที่ 1 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนที่จับฉลากได้ลำดับที่ 2 – 20 ทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนที่กำลังแสดงเพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจในการฟัง และดูเพื่อนแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อครบเวลา 3 นาที หรือเมื่อนักเรียนพูดจบ ครูถามนักเรียนที่ได้ดูและฟังการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน ว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนคู่นี้อย่างไร ในเรื่องความตรงต่อเวลาในการพูด เวลาเพื่อนพูดได้ยินชัดเจนหรือไม่ เพื่อนนักเรียนพูดโต้ตอบกันได้อย่างไร เข้าใจความหมายตอบตรงตามคำถามหรือไม่ มีความเป็นธรรมชาติในการแสดงท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับหรือไม่ หรือในเรื่องอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการแสดงความคิดเห็น ซึ่งใช้เวลาในการแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 2 นาทีต่อคู่ จากนั้น คู่ที่จับฉลากได้เป็นลำดับที่ 2 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งคู่ที่แสดงบทบาทสมมตินั้นไม่ต้องประเมินการแสดงบทบาทสมมติของตนเองและทำไปเรื่อยๆ จนครบ 20 คู่

7. ชั้นอภิปรายผลการแสดง

หลังจากนักเรียนแสดงครบทุกคน ทุกคู่แล้ว ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าเพื่อนนักเรียนที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น ส่วนใหญ่แสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และตัวของนักเรียนเองที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนคิดว่าตัวเองแสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และคิดว่าเพื่อนหรือตนเองมีจุดที่ต้องปรับปรุงในเรื่องใด เช่น การออกเสียง การเตรียมความพร้อมในการพูด การทำความเข้าใจกับประโยคที่พูด เวลาที่ใช้ในการพูดมากเกินไปหรือไม่ จากนั้น ครูให้

ข้อเสนอแนะนักเรียนทีละคู่ ทีละคน เพื่อนำไปปรับปรุงการพูดให้ดียิ่งขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

8. ขั้นตอนกำหนดกิจกรรมติดตามผล

ครูสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนว่าคนใดควรต้องปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง ซึ่งหากการพูดยังไม่ดี ครูให้คำแนะนำ และให้นักเรียนไปดู YouTube และอ่านบทสนทนาเพิ่มเติม ทำความเข้าใจและเตรียมพร้อมในการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาการแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นวีซีดี
- แถบข้อความประโยคในสถานการณ์ต่างๆ

การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัด
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียน
 - 1.2 ทดสอบหลังเรียน
2. เครื่องมือวัด
 - 2.1 แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.2 แบบประเมินความคิดเห็นของเพื่อนนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ
3. เกณฑ์การวัด
 - 3.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดร้อยละ 70
 - 3.2 ผ่านเกณฑ์การประเมินทดสอบหลังเรียนร้อยละ 70

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 (การสอนแบบใช้การแสดงบทบาทสมมติ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เรื่อง การถามทาง (Asking for Direction)

เวลา 4 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

ป.5/1 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของ
ภาษา

ป.5/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัด

ป.5/1 ฟัง พูด ตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

สาระสำคัญ

การถามทาง เป็นสถานการณ์หนึ่งที่เราพบในชีวิตประจำวัน หากเราหลงทาง หรือไปในต่าง
แดนการถามทางเพื่อให้เข้าใจความหมายได้ถูกต้อง ควรถามให้ถูกกาลเทศะและวัฒนธรรมของ
สังคมนั้น ก็จะเดินทางถึงเป้าหมายได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

ผู้เรียนสามารถตอบเพื่อสอบถามเส้นทางได้ถูกต้องตามกาลเทศะและตามวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา

ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. การแสดงบทบาทสมมติ
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

Skills: Speaking skills

Situation Dialogue: Asking for Direction

A: Excuse me. It's my first time to this mall.

Could you tell me the way to the toilet?

B: Yes, go straight on and turn left at the coffee shop's corner.

The toilet is on the right.

A: Thank you.

B: You're welcome.

Grammar: Sentence structure: Present Simple

Culture:

1. ความแตกต่างของการใช้ excuse me และ sorry

- excuse me ใช้กรณีพูดเพื่อถามทาง หรือขัดจังหวะเพื่อจะพูดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยที่ผู้พูดไม่ได้ทำความผิด
- sorry ใช้กรณีที่ผู้พูดทำความผิด หรือรู้สึกเสียใจ ผิดหวัง กับสิ่งที่เกิดขึ้น

2. การกล่าวขอบคุณ

- Thank you.
- Thank you very much.
- Thanks.
- Thanks a lot.
- Thank you for your help.
- Thank you for your kindness.
- Thank you for your attention.

3. การตอบรับคำกล่าวขอบคุณ

- You're welcome.
- That's OK.
- It's my pleasure.
- That's all right.
- Don't mention it.

Vocabularies:	first	time	come
	toilet	way	mall
	go	straight	turn
	left	right	

กิจกรรมการเรียนการสอน

ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
ชั่วโมงที่ 1 – 2

1. ขั้นการนำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

ครูให้นักเรียนคู่วิถีทัศน์ ที่มีบทสนทนาเกี่ยวกับการถามและบอกทางเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนดูจบ ให้นักเรียนช่วยกันทำความเข้าใจความหมายของบทสนทนาที่ได้ดู

2. ขั้นเตรียมตัวนักเรียนในด้านภาษา ข้อเท็จจริง และลักษณะสังคมวัฒนธรรมของสถานการณ์

2.1 ครูชูป้ายคำศัพท์คำว่า Excuse me. และ Sorry ให้นักเรียนดู และถามนักเรียนว่า ทั้งสองคำนี้ใครอ่านได้ และใครทราบบ้างว่ามีความหมายว่าอะไร จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติมถึงความแตกต่างของการใช้ 2 คำนี้ว่า excuse me ใช้กรณีพูดเพื่อถามทาง หรือขัดจังหวะเพื่อจะพูดสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยที่ผู้พูดไม่ได้ทำความผิด ส่วน sorry ใช้กรณีที่ผู้พูดทำความผิด หรือรู้สึกเสียใจ ผิดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งในสถานการณ์ที่นักเรียนจะได้ฝึกพูดต่อไปนั้น คือ การถามทาง และก่อนที่นักเรียนจะถามทางใครคนใดคนหนึ่ง ต้องใช้คำพูดเพื่อแสดงถึงมารยาทอันดีในการขัดจังหวะหากคนที่ถามกำลังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่ โดยใช้คำว่า Excuse me.

2.2 จากนั้น ครูชูแถบประโยค Could you tell me where is the toilet? ซึ่งเป็นประโยคที่ใช้ในการถามทางและให้นักเรียนออกเสียงตาม พร้อมอธิบายว่าประโยคที่ขีดเส้นใต้นั้น นักเรียนสามารถเปลี่ยนสถานที่ได้ว่าจะถามทางไปที่ไหน

2.3 ครูขออาสาสมัครนักเรียน 3 คน ออกมาพูดคำกริยาที่ใช้บอกทาง โดยพูดออกเสียงให้เพื่อนออกเสียงตามเพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน คำกริยาที่ใช้บอกทาง ได้แก่

- Go straight on
- Turn left
- Turn right

จากนั้นนักเรียนในห้องเรียนร่วมกันหาความหมายของคำกริยาดังกล่าว หากนักเรียนไม่ทราบครูให้ความช่วยเหลือด้วยการบอกความหมาย

2.4 ครูถามนักเรียนว่า ถ้านักเรียนไปตามทางแล้วมีคนบอกทางนักเรียน นักเรียนจะพูดตอบเค้าว่าอย่างไร แล้วถ้ามีคนขอบคุณนักเรียน นักเรียนจะพูดตอบกลับเค้าว่าอย่างไร

2.5 ครูสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำกล่าวขอบคุณและการตอบรับคำกล่าวขอบคุณ โดยสุ่มเลือกนักเรียน ให้คนหนึ่งเป็นคนพูดกล่าวขอบคุณ อีกคนเป็นคนพูดกล่าวตอบรับคำกล่าวขอบคุณ (ครูขึ้นคำกล่าวขอบคุณและคำกล่าวตอบรับคำกล่าวขอบคุณให้บนจอโปรเจกเตอร์) โดยอ่านให้นักเรียนฟัง 1 – 2 รอบ และให้นักเรียนที่ถูกสุ่มเลือกใช้คำกล่าวที่ไม่ซ้ำกัน เช่น

คนถูกสุ่มเลือกคู่ที่ 1

A: Thank you.

B: You're welcome.

คนถูกสุ่มเลือกคู่ที่ 2

A: Thank you for your help.

B: That's all right.

2.6 นักเรียนจับบันทึกบทสนทนาที่ใช้ในการถามทางลงในสมุด เพื่อเตรียมตัวในการฝึกสนทนาในชั่วโมงถัดไป

3. ผู้แสดงบทบาทสมมติ

ครูบทบาทนประโยคที่ได้สอนไปในชั่วโมงที่ 1-2 จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน จะมีนักเรียนทั้งหมด 20 คู่ และตกลงกันว่าใครจะเป็นคนถามทาง ใครจะเป็นคนบอกทาง โดยเปลี่ยนสถานที่ในการถามทางได้ เพื่อฝึกพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ได้จัดบันทึกไปคือ การถามทาง (Asking for Direction)

4. ขั้นเตรียมความพร้อมของผู้แสดงบทบาท

เมื่อนักเรียนได้คู่ ครบทุกคนแล้ว ซึ่งอาจเป็นคนละคู่กับที่ได้แสดงบทบาทสมมติในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ก็ได้ ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนแต่ละคู่ จะออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนทุกคู่ โดยให้แต่ละคู่ส่งตัวแทนของตัวเองออกมาจับฉลากว่าใครจะได้พูดเป็นลำดับที่เท่าไร (ครูจัดบันทึกไว้ว่าใครพูดในลำดับที่เท่าไร จนครบ 20 คู่) โดยแต่ละคู่จะมีเวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้พูดนั้น ให้ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเป็นคู่ลงในแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน เมื่อเพื่อนนักเรียนพูดจบ ครูถามความคิดเห็นของนักเรียนในห้องเรียนว่าการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนทั้งสองคนนั้นเป็นอย่างไร โดยสุ่มถามหรือให้นักเรียนยกมือแสดงความคิดเห็นเองก็ได้

5. ขั้นจัดฉากการแสดง

นักเรียนช่วยกันจัดพื้นที่หน้าห้องเรียนให้มีความกว้างมากพอที่จะให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติได้ และนักเรียนในห้องสามารถเห็นการแสดงทุกคน

6. ขั้นแสดงบทบาทสมมติ

นักเรียนนั่งตามลำดับที่ที่ตนจับฉลากได้เป็นคู่ เรียงไปตั้งแต่ลำดับที่ 1 จนถึงลำดับที่ 20 จากนั้นเมื่อครูบอกให้นักเรียนคู่ที่จับได้ลำดับที่ 1 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ให้นักเรียนที่จับฉลากได้ลำดับที่ 2 – 20 ทำแบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนที่กำลังแสดง เพื่อให้นักเรียนมีความตั้งใจในการฟัง และดูเพื่อนแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ครูให้คะแนนนักเรียนตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อครบเวลา 3 นาที หรือเมื่อนักเรียนพูดจบ ครูถามนักเรียนที่ได้ดูและฟังการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียน ว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนคู่นี้อย่างไร ในเรื่องความตรงต่อเวลาในการพูด เวลาเพื่อนพูดได้ชัดเจนหรือไม่ เพื่อนนักเรียนพูดโต้ตอบกันได้

อย่างเข้าใจความหมายตอบตรงตามคำถามหรือไม่ มีความเป็นธรรมชาติในการแสดงท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับหรือไม่ หรือในเรื่องอื่นๆ ที่นักเรียนต้องการแสดงความคิดเห็น ซึ่งใช้เวลาในการแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 2 นาทีต่อคู่ จากนั้น คู่ที่จับฉลากได้เป็นลำดับที่ 2 ออกมาแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งคู่ที่แสดงบทบาทสมมตินั้นไม่ต้องประเมินการแสดงบทบาทสมมติของตนเองและทำไปเรื่อยๆ จนครบ 20 คู่

7. ขั้นตอนิปรายผลการแสดง

หลังจากนักเรียนแสดงครบทุกคน ทุกคู่แล้ว ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่าเพื่อนนักเรียนที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น ส่วนใหญ่แสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และตัวของนักเรียนเองที่ออกมาแสดงบทบาทสมมตินั้น นักเรียนคิดว่าตัวเองแสดงบทบาทสมมติได้ดีหรือไม่ และคิดว่าเพื่อนหรือตนเองมีจุดที่ต้องปรับปรุงในเรื่องใด เช่น การออกเสียง การเตรียมความพร้อมในการพูด การทำความเข้าใจกับประโยคที่พูด เวลาที่ใช้ในการพูดมากเกินไปหรือไม่ จากนั้นครูให้ข้อเสนอแนะนักเรียนทีละคู่ ทีละคน เพื่อนำไปปรับปรุงการพูดให้ดียิ่งขึ้นในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

8. ขั้นตอนกำหนดกิจกรรมติดตามผล

ครูสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนว่าคนใดควรต้องปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง ซึ่งหากการพูดยังไม่ดี ครูให้คำแนะนำ และให้นักเรียนไปดู YouTube และอ่านบทสนทนาเพิ่มเติม ทำความเข้าใจและเตรียมพร้อมในการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาการแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นวีซีดี
- แถบข้อความประโยคในสถานการณ์ต่างๆ

การวัดและประเมินผล

1. วิธีการวัด
 - 1.1 สังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียน
 - 1.2 ทดสอบหลังเรียน
2. เครื่องมือวัด
 - 2.1 แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.2 แบบประเมินความคิดเห็นของเพื่อนนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ
3. เกณฑ์การวัด
 - 3.1 ผ่านเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดร้อยละ 70
 - 3.2 ผ่านเกณฑ์การประเมินทดสอบหลังเรียนร้อยละ 70

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่เหมาะสมกับคำตอบของนักเรียน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

- 1.1 เลขประจำตัวนักเรียน
- 1.2 เพศ ชาย หญิง
- 1.3 อายุ ต่ำกว่า 10 ปี 10 – 12 ปี อายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป
- 1.4 ผู้ปกครองประกอบอาชีพ
 - พนักงานบริษัทเอกชน รัฐบาล เจ้าของกิจการ
 - แม่บ้าน เกษตรกร
 - อื่นๆ โปรดระบุ
- 1.5 รายได้ต่อเดือน (ผู้ปกครอง) ต่ำกว่า 15,000 บาท 15,001 – 25,000 บาท
 25,001 – 40,000 บาท 40,001 – 60,000 บาท สูงกว่า 60,000 บาท
- 1.6 เกรดรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- 1.7 นักเรียนมีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนหรือไม่
 มี โปรดระบุวิธี
- 1.8 นักเรียนพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันบ่อยแค่ไหน
 ไม่เคยพูดเลย พูดเป็นบางวัน วันละ 1 – 2 ประโยค
 พูดทุกวัน วันละ 1-2 ประโยค พูดเป็นบางวัน ตั้งแต่ 3 ประโยคขึ้นไป
 พูดทุกวัน ตั้งแต่ 3 ประโยคขึ้นไป
 พูดเป็นคำศัพท์ หรือวลี ไม่เป็นประโยค แต่พูดบางวัน วันละ 1-10 คำ
 พูดเป็นคำศัพท์ หรือวลี ไม่เป็นประโยค พูดทุกวัน วันละ 1-10 คำ
 พูดเป็นคำศัพท์ หรือวลี ไม่เป็นประโยค แต่พูดบางวัน มากกว่า 10 คำ ขึ้นไป
 พูดเป็นคำศัพท์ หรือวลี ไม่เป็นประโยค พูดทุกวัน มากกว่า 10 คำ ขึ้นไป

คำชี้แจงส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามเจตคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริง คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อคะแนนหรือทัศนคติของครูผู้สอนที่มีต่อนักเรียน

แบบสอบถามเจตคติมีจำนวน 20 ข้อ เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อแล้ว พิจารณาเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น ความรู้สึก หรือการปฏิบัติของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ใต้ความคิดเห็นในตารางข้างล่างเพียงช่องเดียว

ข้อความ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. วิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนกระตือรือร้น					
2. ข้าพเจ้าต้องการให้ถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษเร็วๆ					
3. ข้าพเจ้าอยากอาสาทำทุกกิจกรรมในชั่วโมงภาษาอังกฤษ					
4. ข้าพเจ้าอยากแสดงออกทุกครั้งในการเรียนภาษาอังกฤษ					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ					
6. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความมั่นใจมากขึ้น					
7. ข้าพเจ้าสนใจจะเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม					
8. การเรียนภาษาอังกฤษสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้					
9. คนที่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นคนน่ายกย่อง ชมเชย					

ข้อความ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
10. ข้าพเจ้าคิดว่า การพูดภาษาอังกฤษผิด เป็นสิ่งที่ไม่น่าอาย เพราะข้าพเจ้าจะได้แก้ไขข้อผิดพลาด					
11. การฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยสังเกตจากสิ่งของ เครื่องใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการกระทำที่มีประโยชน์					
12. ข้าพเจ้าชอบฟังเพลง หรือดูรายการโทรทัศน์ที่จัดเป็นภาษาอังกฤษ					
13. เมื่อข้าพเจ้าพบชาวต่างชาติ ข้าพเจ้าต้องการเข้าไปพูดคุยด้วย					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร					
15. การเรียนภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์ที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน					
16. เมื่อถึงชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่าย					
17. ข้าพเจ้าไม่กล้าถามครู เมื่อไม่เข้าใจ เพราะกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะ					
18. ข้าพเจ้ารู้สึกอายแทนเพื่อน เมื่อเพื่อนพูดภาษาอังกฤษผิด					
19. ข้าพเจ้ารู้สึกอาย ไม่มีความมั่นใจเมื่อครูให้พูดภาษาอังกฤษ					
20. ข้าพเจ้าลำบากใจทุกครั้งทีครูให้พูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน					

ที่มาจากงานวิจัยของสุภารัตน์ ไพโรบิ่ง (2556) และ กมลวรรณ ศรีสุโคตร (2554)

ภาคผนวก ค

แบบประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การแนะนำตัว (Self-Introduction)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจทุกคำถาม รู้คำศัพท์มาก และใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้อย่างเข้าใจ ตั้งคำถามเพื่อขอข้อมูลคู่สนทนาได้ ถูกต้องตามสถานการณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้เข้าใจ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่น ได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่น ได้
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก สามารถแนะนำและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย แต่ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถแนะนำตนเองได้ และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
การแนะนำบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้อีกคนรู้จัก (Introducing a Person to Another Person)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม รู้คำศัพท์มากและใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้อย่างเข้าใจ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อขอข้อมูลคู่สนทนาได้ถูกต้องตามสถานการณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร แนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองกับคู่สนทนาได้เข้าใจ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้ถูกต้องตามสถานการณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้ แนะนำผู้อื่นได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย สามารถแนะนำตนเองและบอกข้อมูลของตนเองได้เล็กน้อย แนะนำผู้อื่นไม่ได้ แต่ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นได้เล็กน้อย
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก สามารถแนะนำตนเองได้แต่บอกข้อมูลของตนเองได้ไม่ถูกต้อง และแนะนำผู้อื่นไม่ได้ ตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถแนะนำตนเองและผู้อื่นได้ และตั้งคำถามเพื่อถามข้อมูลของผู้อื่นไม่ได้

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การพูดคุยทางโทรศัพท์ (Talking on the Phone)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ต่างๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ต่างๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่ใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ต่างๆ ได้ แนะนำตนเองได้ สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และสามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้ แต่ใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย พูดสนทนาทางโทรศัพท์โดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ ได้ แนะนำตนเองได้ แต่ไม่สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ และไม่สามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดสนทนาทางโทรศัพท์ได้บางประโยคโดยใช้คำศัพท์ง่ายๆ เช่น Hello แต่ไม่สามารถใช้ประโยคเพื่อขอสายบุคคลที่ต้องการพูดด้วยได้ หรือไม่สามารถใช้ประโยคคำถามในการฝากข้อความเป็นภาษาอังกฤษได้
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดประโยคที่ใช้สนทนาทางโทรศัพท์ได้

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การถามราคา (Asking about Prices)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดโต้ตอบในการถามราคาและบอกราคาได้อย่างเข้าใจและถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาได้ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดโต้ตอบในการถามราคาและบอกราคาได้ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาได้ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และใช้ประโยคถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดโต้ตอบในการถามราคาได้ บอกราคาได้ แต่ใช้ประโยคในการต่อรองราคาไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อย พูดโต้ตอบในการถามราคาได้แต่บอกราคาไม่ได้ ใช้ประโยคในการต่อรองราคาไม่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดโต้ตอบในการถาม - ตอบ และต่อรองราคาไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิดโครงสร้างไวยากรณ์
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดโต้ตอบในการถาม - ตอบ และต่อรองราคาได้

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การถามทาง (Asking for Direction)

ระดับคะแนน	คะแนน	พฤติกรรมการพูด
5	20	ฟังและพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ถูกต้องและเข้าใจทุกคำถาม พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและใช้ประโยคได้ถูกต้องตาม โครงสร้างไวยากรณ์
4	16	ฟังและพูดโต้ตอบได้ดี พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์มากพอสมควร พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ผิดเล็กน้อย และใช้ประโยคผิด โครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
3	12	ฟังและพูดโต้ตอบได้ พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจ รู้คำศัพท์พอสมควร พูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้ถูกต้องตามสถานการณ์บางประโยค ใช้คำศัพท์ผิดเล็กน้อย และใช้ประโยคผิด โครงสร้างไวยากรณ์เล็กน้อย
2	8	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อย พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เข้าใจในบางประโยค รู้คำศัพท์น้อยพูดโต้ตอบในการถามทาง หรือบอกทางเป็นประโยคได้บางประโยค แต่ไม่ถูกต้องตามสถานการณ์ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิด โครงสร้างไวยากรณ์
1	4	ฟังและพูดโต้ตอบได้น้อยมาก ไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด รู้คำศัพท์น้อยมาก พูดโต้ตอบในการถามทางหรือบอกทางเป็นประโยคไม่ได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และใช้ประโยคผิด โครงสร้างไวยากรณ์
0	0	ฟังและพูดโต้ตอบไม่ได้เลย เพราะไม่เข้าใจบทสนทนาที่จะพูด ไม่รู้คำศัพท์ ไม่สามารถพูดโต้ตอบในการถามทางหรือบอกทางได้

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาที่กำหนดให้ และทำเครื่องหมาย X บนตัวอักษร a, b, c หรือ d ที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

Situation 1 : Self-Introduction

Pim: Good morning. My name is Pimyada. ____1____.

I am from Brunei. What's your name?

Nuch: Good morning. My name is Preeyanuch. Call me Nuch.

____2____. Nice to see you.

Pim: ____3____.

Nuch: How are you doing?

Pim: ____4____, thank you. How about you?

Nuch: Everything is good.

1.	a. Please call me Pim.	b. I am eleven years old.
	c. I am glad to meet you.	d. I come from Singapore.
2.	a. I am very fine.	b. I am a nurse.
	c. I am from Thailand.	d. I am swimming.
3.	a. Nice to see you, too.	b. What's your name?
	c. I'm fine, thank you.	d. I'm quite well, thank you.
4.	a. How is everything?	b. I'm very well
	c. I'm glad to meet you.	d. How much is it?

Situation 2 : Introducing a Person to Another Person

Pom: Hi, Put. How have you been doing?

Put: _____ 5 _____. How about you?

Pom: I'm OK. _____ 6 _____. This is my father, my mother and my younger sister.

Put: _____ 7 _____.

Father, mother and younger sister: _____ 8 _____.

5. a. You're welcome. b. Nice to meet you.
c. I'm fine, thank you. d. Glad to meet you.
6. a. Let me introduce my family to you. b. I want to buy something for you.
c. I want to see the doctor now. d. I want to be a teacher next year.
7. a. How much is it? b. How have you been?
c. What are you doing? d. Glad to meet you.
8. a. It's good idea. b. I don't know.
c. Glad to meet you, too. d. I'm seven years old.

Situation 3 : Talking on the Phone

Tony: Hello.

Jenny: Hello. _____ 9 _____.

Tony: _____ 10 _____. She is not at home. Would you like to leave a message?

Jenny: _____ 11 _____. I'm Jenny.

Tony: I will tell her. Bye.

Jenny: _____ 12 _____.

9. a. May I come in, please? b. May I speak to Kate, please?
c. May I borrow your pen, please? d. May I go to the toilet, please?

10. a. Excuse me. b. I'm fine.
c. Here you are. d. I'm sorry.
11. a. Yes, please tell her to call me back.
b. Would you like to leave a message?
c. I'm sorry. She just went out for lunch.
d. I would like to talk with Kate, please?
12. a. I'm very sorry. b. I'm sorry hear that.
c. Thank you. Bye. d. You're welcome.

Situation 4 : Asking about Prices

- Shopkeeper: _____ 13 _____.
- Tom: Yes, please. _____ 14 _____.
- Shopkeeper: It is two hundred and fifty baht, sir.
- Tom: _____ 15 _____.
- Shopkeeper: Well, all right. We will give you a five percent discount.
- Tom: Great. I will buy it.
- Shopkeeper: _____ 16 _____.
- Tom: I will pay by cash. Here it is.
- Shopkeeper: Wait a moment, please. Thank you very much. _____ 17 _____.

13. a. May I help you? b. May I have some tea?
c. May I go out, please? d. Can you help me?
14. a. How do you do? b. How much is this pen?
c. How are you today? d. What does it mean?
15. a. What are you doing? b. Can I help you?
c. Could you lower the price? d. Can I pay by check?

16. a. Would you like to buy something to eat?
b. Would you like to leave a message?
c. Could you tell me the way to the toilet?
d. Would you like to pay by cash or credit card?
17. a. Here is your present. b. Please come again.
c. This way, please. d. Please turn on the light.

Situation 5: Asking for Direction

- A: _____ 18 _____. It's my first time to come to this mall.
_____ 19 _____
- B: Yes, _____ 20 _____ at the coffee shop's corner. The toilet is on the right.
- A: Thank you.
- B: You're welcome.

18. a. Excuse me. b. I'm sorry.
c. That's O.K. d. Goodbye.
19. a. Can I call you back in a few minutes?
b. Could you tell me the way to the toilet?
c. Do you want to see a movie with me?
d. Do you want to go singing karaoke with me?
20. a. go straight on and turn left b. sit down at that desk
c. open your book, please d. speak louder, please

ภาคผนวก จ

แบบประเมินการแสดงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน

จุดประสงค์ แบบประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน จัดทำขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลและให้นักเรียนมีความตั้งใจฟังขณะที่เพื่อนนักเรียนแสดงบทบาทสมมติ และแสดงความคิดเห็นจากการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนนักเรียนได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนหมายเลข 1, 2, 3 หรือ 4 ลงในช่องว่างของลำดับที่ในการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนแต่ละคู่ ตามความคิดเห็นของนักเรียน

หมายเลข 4	หมายถึง	ดีมาก
หมายเลข 3	หมายถึง	ดี
หมายเลข 2	หมายถึง	พอใช้
หมายเลข 1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

รายการ	ลำดับที่ในการแสดงบทบาทสมมติ																			
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1. ความตรงต่อเวลาในการพูด																				
2. พูดออกเสียงดัง ชัดเจน																				
3. พูดโต้ตอบได้อย่างเข้าใจความหมาย																				
4. พูดคล่อง ไม่ติดขัด																				
5. ความเป็นธรรมชาติในการแสดงท่าทางตามบทบาทสมมติที่ตนได้รับ																				
รวมคะแนนทั้งหมด																				

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	มณีกานต์ สิริพัชรสกุล
วัน เดือน ปีเกิด	11 มีนาคม 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา, 2548 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาระบบ สองภาษา, 2557
ที่อยู่ปัจจุบัน	36/6 หมู่ 3 ต.บ้านใหม่ อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดกลางคลองสี่
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครู คศ.1

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University